

ÉLETÜNK

XLIII. évf. 3. szám (43. Jg. Nr. 3)

Az európai magyar katolikusok lapja

2011. március

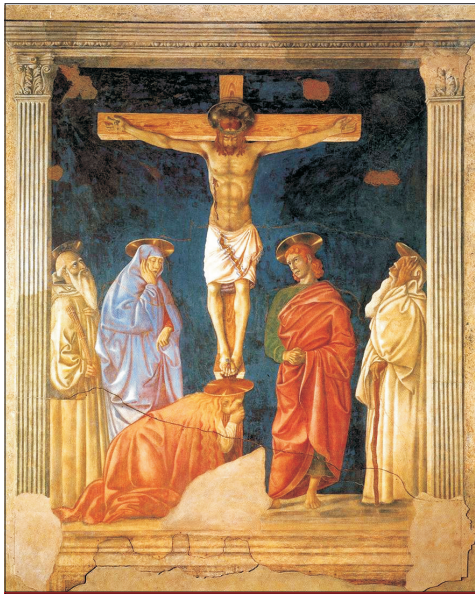
„SEBEI SZEREZTEK SZÁMOTOKRA GYÓGYULÁST” (1Pt 2,24)

XVI. Benedek pápa üzenete a betegek XIX. világnapjára

Minden évben a Lourdes-i Szűz Mária emléknapiján, február 11-én tartja meg az Egyház a betegek világnapját. Tiszteletreméltó elődöm, II. János Pál pápa szándéka szerint ez a nap megfelelő alkalom a szenvedés misztériumának átemlékedésére, és különösen arra, hogy fogékonyabbá tegyük közösségeinket és a civil társadalmat beteg testvéreink iránt. Ha minden ember testvérünk, akkor gyenge, szenvedő, gondoskodást igénylő testvéreinknek különösképpen is figyelmünk középpontjában kell lenniük, hogy egyikük se érezze, hogy elfelejtették őt vagy peremre szorult. „Az emberiességet lényegében a szenvedéshez és a szenvedő emberhez való viszonnyal mérjük. Ez érvényes az egyes személyekre és a társadalomra egyaránt. Kegyetlen és embertelen az a társadalom, amely nem tudja elfogadni a szenvedőket, és együtt szenvedéssel nem képes segíteni őket a szenvedés belső megosztásában és hordozásában.” (Spe salvi, 38.) Az idei világnap alkalmából indított egyházmegyei kezdeményezések ösztönözzék a betegekről való egyre hatékonyabb gondoskodást a betegek világnapjának legközelebbi ünnepélyes megtartására készülve is, amelyre 2013-ban Németországban, az altöttingi Mária-kegyhelyen kerül sor.

Még a szívemben él annak emléke, amikor torinói lelkipásztori látogatásom során imádkozhattam és elmélkedhettem a halotti lepel előtt, az előtt a szenvedő arc előtt, amely elmélkedésre hív minket arról a személynél, aki magára vette minden idők és minden hely emberének szenvedését, a mi szenvedéseinket, a mi nehézségeinket, a mi bűneinket is. A történelem során hány hívó haladt el az előtt a halotti lepel előtt, amely egy keresztre feszített ember testét borította, s amely mindenben megegyezik azzal, amit az evangéliumokból tudunk Jézus szenvedéséről és haláláról! A lepel szemlélése arra hív, hogy Szent Péter szavairól elmélkedjünk: „Sebei szereztek számotokra gyógyulást” (1Pt 2,24). Isten Fia szenvedett, meghalt, de feltámadt, és éppen ezért azok a sebek a megváltásunknak, a megbocsátásnak és az Atyával való kiengesztelődésnek a jelévé válnak. Egyúttal azonban a tanítványok hitének és a mi hitünknek próbakövei is: minden alkalommal, amikor az Úr szenvedéséről és haláláról beszél, a tanítványok nem értik, elutasítják, ellenállnak. Számukra – ahogyan számunkra is – a szenvedés mindig titokzatos marad, amit nehéz elfogadni és hordozni. A két emmauszi tanítvány szomorúan gyalogol amiatt, ami azokban a napokban történt Jeruzsálemben, és csak akkor nyílnak meg egy új felismerésre, amikor a Feltámadott együtt járja velük az utat (vö. Lk 24,13-31). Tamás apostol is nehezen hisz a megváltó szenvedés útjában: „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem helyezem ujjamat a szegek helyére, és oldalába nem teszem a kezem, nem hiszem” (Jn 20,25).

(Folytatás a 6. oldalon)

Jézus a kereszten

Andrea del Castagno (1423–1457) freskója

Mit adtunk neked, Uram, neked, kit szeretnünk és imádnunk kellett volna? Eljöttél, s barlangba szorultál; körülnéztél, s Egyiptomba futottál; álruhában járó faragó ács voltál. Egyszer indultunk eléd pálmaágakkal, s Te sírtál. Egyszer bíztad magad ránk, s Barabbást választottuk. Egyszer akartunk koszorút kötni neked, tövisből kötöttük. Egy arcképedet vettük, s az „Ecce homo” arca maradt ránk. Egyszer tűnt föl, hogy anyád is van, s íme, fájdalmas anya lett belőle. Egyszer kértél inni, s ecetet nyújtottunk. Ó, ki hitte volna, hogy ez legyen köztünk sorsod, hogy ilyen legyen utad? S most függsz itt, mint megfagyott imádság, mint megkövült kiáltó szó. Kitért karokkal, s nyílt ajakkal kiáltasz irgalomért. Sok hegyen imádkoztál, de e hegyen végzett imád az örök „interpellatio” kiáltása. A végtelen nagy Isten bús haragjának éjjelében megfagyott ajkadon a fohász. Nagy, szent az az Úr, ki önfíának sem kegyelmezett!... Mily rémséges fölségben hirdeti ezt a kereszti Emberek, féljétek az Istent, s szeressétek Krisztust! Ezt kiáltja Ő felétek, kiáltja a végkimerülésig. Ó, ha valamikor, hát ma halljátok meg szavát; esd, hogy kíméljétek s becsüljétek meg lelketeket!

(Prohászka Ottokár)

„TUDOM, MUNKÁM NEM VÉSZ EL”

Scheffler János mártír püspök emlékezete

Szatmárnémetiben július 3-án boldoggá avatják az 1952. december 6-án Jilaván mártírhalált halt Scheffler János püspököt. Az életáldozata óta eltelt közel hatvan év igencsak megritkította azok sorát, akik személyesen ismerhették őt, akik személyes kapcsolatban voltak vele. Ebben a kegyelemben részesült Cserhádi István nyugalmazott vásárosnaményi plébános, egykori szatmári egyházmegyes pap, akit anyaegyházához való hűségéért, a szatmári katolikus oktatás újraindításához való áldozatos hozzájárulásáért, hatvanéves papi jubileuma alkalmából a Szatmári Egyházmegye Scheffler János-díjban részesített.

A nyíregyházi papi otthonban készített interjúban Isten Szolgája, Scheffler János püspökhöz fűződő emlékeiről kérdeztük.

– Első találkozásuk biztosan mély nyomot hagyott önben. Felidézné, hogyan történt?

– A szatmári Királyi Katolikus Főgimnázium növendéke voltam, amikor 1942 tavaszán a Szentatya Scheffler Jánost, a Kolozsvári Tudományegyetem kánonjogi tanárát kinevezte az újraegyesített Szatmári Római Katolikus Egyházmegye főpásztorává. A szentelési szertartáson a püspöki konviktus kórusának tagjaként vettem részt.

Kisapjelleltként 1942 karácsonyán ölthettem fel a kék reverendát, és beköltöztem a püspöki szemináriumba. Attól kezdve rendszeresen ministrálhattam a főpásztori ünnepi szentmiséken. A püspök úr különös figyelmet fordított a teológusok és kisseminaristák lelki életére. Rendszeres időközönként beszélgetésre hívott bennünket, melyek során érdeklődött a családunkról, a hivatásunk alakulásáról. Szülőfalum, Túrterebes plébánosa, néhai Barna József a püspök úr baráti köréhez tartozott. Kiváló tanulmányi eredményeim mellett bizonyára az ő kedvező jellemzésének is része volt abban, hogy az érrettségit követően magához hívatott, és közölte velem, hogy még két jelölttel együtt a budapesti Központi Szemináriumba küld, abban a reményben, hogy annak elvégzését követően Rómába mehetek tanulni. Akkor nem gondolhattunk arra, hogy döntésének mily súlyos következményei lesznek életem, papi sorsom alakulására.

–A front, a háborút lezáró békekötés...

Scheffler János (1887–1952) vértanú szatmári megyéspüspök

– Baljós idők voltak. Budapesten is utolért a háború. Miután a szovjet csapatok elfoglalták a magyar fővárost, első félévi vizsgáimat követően hazajöttem. Kértem a püspök urat, hogy otthon folytathassam tanulmányaimat. De ő kitartott amellett, hogy visszatérjek, mondván, a háború után is szükség lesz jól képzett papokra. 1947-ben még hazatérhettem, de újólal visszaküldött, immár a lázári „zöldhatáron” át. A békekötést követően a határokat lezárták, én pedig kívül rekedtem. A püspök úr annak előtte még ellátogathatott az elszakított területekre, sőt, 1947. június 8-án Mátészalkán pappá szentelhetette Zólyom Sándor teológust. Ezen én is jelen lehettem. Ez volt az utolsó személyes találkozásunk. Biztató szavai ismételtelen erőt adtak a folytatáshoz. Az újra létrehozott csonka Szatmári

(Folytatás a 7. oldalon)

LÉTEZIK EURÓPÁBAN KERESZTÉNYELLENESSÉG?

Massimo Introvigne olasz vallásszociológus, az európai keresztényellenes megnyilvánulásokat figyelő Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet (EBESZ) képviselője szerint a keresztényekkel szembeni intolerancia ténylegesen létezik a nyugati világban. Az interjúban a szakértő a feszületek, keresztiek eltávolításáról, a kisebbségek és a többség jogairól, valamint a keresztények érzeit sértő műalkotásokról fejt ki véleményét.

– Szervezetük a keresztények elleni hátrányos megkülönböztetéssel foglalkozik az úgynevezett nyugati világban, vagyis hagyományosan keresztény országokban. A világ más tájain tapasztalható jogtiprásokat látva nem gondolja, hogy a keresztények kissé túlérzékenyek?

– Az EBESZ közép-ázsiai és kaukázusi országokban is jelen van, ahol a vallással kapcsolatos törvények és rendelkezések viszonylag újak, és talán javításra is szorulnak. Egyes országokban nem könnyű törvényesen bejegyeztetni vallási szervezeteket, és a misszionáriusok nehezen kapnak vízumot. Ám az

EBESZ székhelyétől, Bécsből nyugatra is megfigyelhető a keresztények hátrányos megkülönböztetése. E diszkrimináció – XVI. Benedek pápa kifejezésével élve – „finomabb”, mint máshol. A keresztényeket kizárják a közéleti vitákból, neveltségessé teszik vagy marginalizálják. Jogi döntésekben is megjelenik a diszkrimináció a keresztények munkahelyi, közéleti szólásszabadsági jogával szemben.

– Nem lehet, hogy amikor a keresztények jogokat követelnek maguknak, valójában sokszor idejétmúlt történelmi kiáltásokhoz ragaszkodnak? Vajon ab-

ban, hogy eltávolítják a feszületeket az állami iskolákból vagy a keresztet a hegycsúcsokról, nem inkább a társadalmi fejlődés fejeződik ki, mintsem a keresztényellenesség?

– A kisebbségi jogok ügye fontos közéleti téma. De ne feledjük, hogy a többségnek is vannak jogai! A kettő közt kell egyensúlyt találni, noha ez olykor igen csak nehéz. Felmérések igazolják például, hogy az olaszok 82 százaléka – köztük a magukat nem hívőnek vallók masszív többsége is – támogatja, hogy az állami iskolákban maradjon ott a feszület – szemben az Emberi Jogok Európai Bíróságának döntésével.

Hasonló reakciókat látunk, amikor valaki azt javasolja, hogy egyes országok nemzeti lobogójáról vegyék le az évszázadok óta ott szereplő keresztet.

(Folytatás a 8. oldalon)

HITÜNK KÉRDÉSEI

A legszentebb arc meghamisítási kísérletei

Mikor kezdődött Megváltónk arcának megalázása? Az ítéletkor, amikor a főpap házában a szolga megütötte, majd a katonák leköpdösték. De ezzel nem ért véget. A fizikai megalázást a lelki-szellemi követte a történelemben. A jelenben is. Elég említeni, hogy az újpogány magyarok sumér-iranista irányzata kinevezte őt pártus herceggé. A Júdás evangéliuma pedig az áruló csókot üdvözítő csökká minősítette át. Nincs itt szó Jézus Krisztus valóságának tagadásáról, amit a pártállam megkísérelt. A köztudatban élő, Jézusról alkotott imázst kezdik ki. Tudatosan. Megtervezve. Így a hatásosabb. Ez a törekvés pedig újabb és egyre képtelenebb ötletekkel áll elő. Ismételten szó esik például Jézus „riválisairól”, akiknek ma már a nevét sem ismerjük. Aztán arról, hogy a galileai lázadások idején, Heródes halála után, megvolt az elődje, sőt az elődei. Mintha Ő csak egy volna közülük. Kitallálják a Mária Magdolnával kötött házasságát, akit az utolsó vacsorán jobbára ültetnek. Ezek az utókor szellemi-lelki korbácsütései. Pedig az új Európának szüksége van a valódi Jézus Krisztusra, aki II. János Pál pápa szerint Európa újraevangelizálásának középpontja, mintegy a szíve. Nem véletlen, hogy a legkülönbözőbb és olykor a legképtelenebb támadások indulnak ellene a jelenben is, mégpedig tudatosan megtervezve.

Mindehhez idézzük meg a megcsúfolt arcokat. ... Ősi szokás az ellenség ábrázolásánál. Mai változat, amikor plakátok vonzó képeit rútiák el vásott kamaszkezek. Bajuszt rajzolnak a nekik valami miatt nem szimpatikus női arcokra, sőt előfordul, hogy a plakáton lévő arckép szeit szurkálják át.

A Louvre büszkesége a Mona Lisa. Olyan hírnév veszi körül, mint a művészet nagyon kevés remekét. Jönnek a turisták. Özönlenek a világ minden tájáról. Japánból is, hogy eredetiben láthassák. Erről a műremekről nemrégiben dokumentumfilm készült. Kibontakozik a nagyszerű festmény műzeumi megdicsőülésének egész története. Elénk tárulnak a mennyei mosoly remekét aljas szándékkal megcsúfoló karikatúrák is. A vásott „alkotók” pimaszkodásai, például a Mona Lisa bajuszos ábrázolásával. Minden lehető variáció színre kerül a dokumentumfilmben, csak a lényeg marad ki. Az, amit egy angol kutató meggyőzően bizonyított. Hogy a Mona Lisa Gioconda egy gyermeket váró fiatalasszony ábrázolása, azzal a mosollyal, amely legjellemzőbben a kismamák arcán látható. Tehát egy várandós anyát csúfolnak meg, arcának gúnyos kedvű, hivalkodóan torzított változataival.

Jézus arcának szellemi deformálása nagyobb horderejű ennél. Mert a legszentebb arcot és személyt sérti. Akkor

is, amikor „pártus herceggé” nevezik ki őt. Akkor is, amikor Júdás szövetségese-ként állítják be.

a/ A pártus herceg a suméros-iranista irányzat találmánya. Újpogány „magyar vallás” kezdeményezése ez. Szinkretizmus azért megtévesztő, mert a pogány motívumokat kereszténnyel keveri. Benne van a magyarok Istene. Benne van a pártus Krisztus és a Babba Mária, ősiráni vonásokkal. Meg hogy így vessünk ezután keresztet: „Az Atyának, az Anyának és a Fiúnak”. Mintha a kereszténység és a magyarság a genetika ügye volna. De akkor mit kezdenénk Petőfi Sándorral, Petrovics Sándor és Hruz Mária fiával? Jézus Urunk világosan megmondta, hogy nem a test és a vér, hanem a szellem és a lélek számít. Akkor is, ha azt kérdezzük: ki az igazi keresztény, és ki az igazi magyar? Budapest telefonkönyve a tanú, mennyire keverték lettünk vérségileg a 150 éves török hódoltság után, főleg a jelentős szláv és germán beütéssel, ami viszont genetikailag bizonyítottan előnyös. De már a honfoglalás után is. A keresztény magyarság tudata nem genetikai kérdés. Árpád-házi uralkodóink házasságaira gondoljunk. Gizella királynéra vagy Szent László királyunk lengyel édesanyjára, Richézára. Nyelvünk csodálatos ötvözőerő. Szent István királyunk pedig megadta az értékelő jelszót népünk faji sokszínűségét illetően.

b/ Aztán ott van egy merőben más irányú degradálása Urunk hiteles imázsának, amelynek alapvonala az Evangélium adja meg, a keresztény hagyomány csatlakozásával. Elképesztő, hogy a jelenben Júdás „szenttéavatásának” igyekezetét regisztrálhatjuk egyes televízió-műsorokban, mégpedig a tudományosság álarcába öltöztetett adás keretében, amit többszörösen is megismételnek. Miről van szó? Talán kevesen tudják, hogy a Kr. utáni 3. és 4. században divat volt új „evangéliumokat” írni. És mindig akadt egy vakmerő vállalkozó. János evangéliuma után jött a többi apostol „evangéliuma”. Egy titkos szekta valamelyik tagja pedig megírta még „Júdás evangéliumát” is. Iskarióti Júdásét. Amikor aztán nemrégiben a régészek megtalálták Júdás „evangéliumát”, azonnal nagy hűhót csaptak körülötte. S ezt Amerikából közzétették országnak, világnak, a televízió csatornáival.

A Júdás „evangéliuma” egy későbbben keletkezett, ismeretlen egyiptomi szektától ered. Volt belőlük bőven. Van ma is. A szekta szerint – ezt a szöveg elárulja – Júdás csókja valójában nem áruló, hanem üdvözítő csók volt. Mintha az elfogatás előtt összebeszélt volna Jézussal. Így jelzi majd a sötétben, hogy a kirendelt katonának kit kell elfogni. Tehát mintegy Mestere jóváhagyásával, sőt az ő megbízásából cselekedett volna. Ez

pedig – a nagyon elfoglalt mai kommentár szerint – gyökeresen megváltoztatja Júdás imázsát. Némi ironiával fogalmazva: mintha Júdás szenttéavatását kísérelné meg a meghökkentően új után kapva kapó filmes értelmezők. Abban igazuk van, hogy az egyháztörténelem múltjában valamiféle romantikusan gonosz kép alakult ki Júdásról. A valóságot az Evangélium mondja el. Egyszerűen megrendítő, ahogyan azt olvassuk Júdásról, hogyan teszi meg az első hiteles lépéseket a megtérés útján. Őszinte a bűnbánata: „Vétkeztem, mert elárultam az Igaz Vért”. Meggyőző az elégtétele is, amikor visszadobja felbujtóinak a harminc ezüstpénzt. Már csak az utolsó lépés hiányoznék: vállalni árulása következményeit. A legigazibb jóvátétel a vértanúság lenne. Azt kellene tennie, amit apostoltársai árulás nélkül is vállaltak. De már nem bízik Isten és Mestere megbocsátó jóságában. Kétségbeesik, és fölakasztja magát. Ez az a bűn, amely súlyosabb az árulásánál.

Az Evangélium és a keresztény hagyomány őrzi meg számunkra a hiteles Júdás-képet. Utóbbi esetenként talán egyoldalúan gonosznak ítéli őt, ami az említett kiigazításra szorul. Ez azonban nem változtat a lényegen. Már azt is fölismérjük, hogy akik pénzért elárulják hitüket vagy a hazájukat, hivatkozhatnak a Júdás „evangéliumának” régészeti megtalálása nyomán keletkezett új értelmezésre, amely egyben fölmentő ítélet lenne számukra. Meghökkenő cím a „Hős-e, vagy áruló?”. Számunkra nincs ilyen dilemma. Egy harmadik vagy negyedik században létező, de nyomait vesztítő ismeretlen szekta pseudo-, azaz hamis „evangéliuma” nem másíthatja meg az igazi Evangéliumot. A számítógép nyelvével fogalmazva: nem írhatja felül. Iskarióti Júdás változatlanul az marad, akinek a valódi evangélisták jelmezték. Áruló.

Az újkorban fölerősödnek az Evangélium és Jézus Krisztus elleni támadások. Jellemző ebben az informatika hatalmának tudatos alkalmazása. S az igazságot egyes írók a szabadság címen forgatják ki. Szerencsére egyre több megragadóan szép film is születik, amely törekszik Jézus életének és kereszthalálának hiteles ábrázolására. Ami viszont a szándékos és a történelmi igazságot semmibe vevő becsmérelést illeti Megváltónk személyével kapcsolatban, akár filmben, akár regénnyel, az fölveti a perelhetőség jogát. A történelem igazi nagyjait tisztelet illeti meg. Ebben nem indokolt az írói szabadságra hivatkozni, mert a sajtószabadság nem a hazugságra, hanem az igazság kimondására vonatkozik.

Jézus Krisztus a keresztény hiten kívül állóknak is a világtörténelem első számú személyisége. Az abnormissá váló sztárkultuszon túllépve vissza kell térni hozzá. Európának is. Ő nem „szupersztár” és nem „megasztár”. Ő a világ egyetlen igazi Megváltója, akit a keresztények szemében imádás illet, a kereszténységen túliak számára viszont tisztelet, hiszen értük is fölládozta magát.

Boda László

KORRIGÁLJÁK AZ EU-S NAPTÁRT

Az Európai Unió által kiadott, iskolásoknak szánt új naptárt korrigálni fogják. Az új kiadás tartalmazza majd a keresztény ünnepeket is. A már kiadott példányokhoz – amelyekben csak más vallások ünnepeit jelölik – mellékletet készítenek, amely tartalmazza a hiányzó keresztény ünnepeket. Február 12-én petíciót tettek közzé az interneten, amelyhez egy hét alatt 32 000 ember csatlakozott, hét nyelven.

A tájékoztatás azután érkezett, hogy a Francia Püspöki Konferencia elnöke, André Vingt-Trois bíboros, párizsi érsek levélben kérte a francia minisztérium európai ügyekért felelős megbízottját, Laurent Wauquiez-t, hogy járjon közben az Európai Bizottságnál a 2011-es naptár ügyében. Wauquiez tájékoztatta a bíborost, hogy tiltakozott az Európai Bizottság illetékesénél, és hozzátette: „ez a történet jó alkalom arra, hogy megerősítsük magunkban: az Európai Unió nem tűr semmiféle vallási alapon való kirekesztést” – írja a Zenit hírügynökség. □

IMASZÁNDÉKOK

Márciusra

Általános szándék: Hogy Latin-Amerika nemzetei az Evangéliumhoz való hűségben járják útjukat, és fejlődjenek a társadalmi igazságosságban és békében.

1492-ben az amerikai világrészre egyszerre érkeztek hódítók és misszionáriusok. Két világ, két kultúra találkozott. Sikerek és kudarcok váltakoztak. Az evangelizálás szép példái mellett a bennszülött lakossággal szembeni visszaélések és igazságtalanságok is jelentkeztek. Ez utóbbiak népiértárássá fajultak, később kiegészültek az afrikai rabszolgassággal. Az alakuló társadalom helyzete messze elmaradt az evangéliumi eszménytől.

1810–11-ben a függetlenségi mozgalmak megszabadították Latin-Amerikát az európai uralomtól. A függetlenség azonban nem hozta meg a társadalmi igazságtalanságok, a többséget jellemző szegénység megoldását. Igazságosabb, az Evangéliumhoz hűségesebb közösség mindmáig hiányzik. Hiteles próféták és önfeláldozó vértanúk soha nem hiányoztak. Újabban a katonai diktatúrák elnyomó tevékenysége sokakat üldözött, megkínzott, kivégezt.

Minden nép történelmét gyakran jellemezte (és fogja is jellemezni) ez a kettség: elszánt és részben eredményes törekvések az evangéliumi életeszmeny megvalósítására, valamint az igazságtalanság, a korrupció, a kegyetlenség, a kiszípolozás hatalmas, meg nem szűnő érvényesülése.

Kétszáz éves függetlenség (1811–2011) megünnepléséhez kapcsolódik imaszándékunk. A „katolikus földrészt” imádkozunk. 2009-es karácsonyi üzenetében mondta XVI. Benedek pápa: „Egész Latin-Amerikában az Egyház »mi-tudata« önazonosító tényező, olyan igazság- és szeretetteljesség, amelyet semmiféle ideológia nem helyettesíthet; felszólítás minden személy elidegeníthetetlen jogainak tiszteletben tartására és teljes kibontakoztatására. Igazságosság és testvériség meghirdetése, egység forrása.”

Missziós szándék: Hogy a Szentlélek adjon világosságot és erőt azoknak a keresztény közösségeknek és híveknek, akik a világ sok részében az Evangélium miatt üldözést vagy hátrányos megkülönböztetést szenvednek.

Az Egyház történetében a XX. század adta a legtöbb vértanút, és a legtöbb keresztényellenes tüntetést valamennyi földrészén. (Ennek egyik magyarázata az, hogy a Föld lakóinak száma sokkal magasabbra szökött, mint a korábbi századokban.) Úgy tűnik, jelenleg mintegy kétszázmillió keresztényt akadályoznak hitének szabad megvallásában.

Ilyen szempontból a világtérképen főleg a következő országokat kell számba venni: India, Kína, Vietnam, Indonézia, Fülöp-szigetek, Egyiptom, Fehéroroszország, Kuba, Pakisztán, Szaúd-Arábia, Irak, a legtöbb arab ország. Latin-Amerika és Afrika számos vidékén atinacsak sokakat üldöznek és ölnek meg keresztény hitükért, a szegények segítéséért és védelméért. Spanyolországban és Franciaországban nemegyszer ellenségesen fogadják a keresztények hitükhöz hűségese életét.

Az emberiség tekintélyes rétegei képtelenek a párbeszédre. Ezzel önmagukat is rombolják. (Évszázadokkal ezelőtt nagymértékben ugyanez volt a keresztények problémája is.)

Krisztus már előre jelezte mindezt, nem kell tehát csodálkoznunk. „Ha engem gyűlölték, titeket is gyűlölni fognak.”

(Folytatás a 4. oldalon)

A Magyar Egyházi Könyvklub
webáruházából immár
bankkártyájával, PayPal-on
keresztül is vásárolhat!

www.egyhazikonyvklub.hu

*A katolikus, református,
evangélikus kiadók gazdag
választéka.*

Számos könyvre, DVD-re, CD-re
kedvezmény!

FELVONULÁS AZ ÉLETÉRT

A szervezők becslése szerint közel negyvenezer ember vett részt január 23-án, vasárnap az idén hetedik éve megrendezett „Felvonulás az életért” rendezvényen Párizsban. A kezdeményezés eredetileg nem vallási jellegű: tizenegynéhány szervezet – katolikus, protestáns és nem vallásos – vesz részt a szervezésben.

A Katolikus Családok Egyesület és több püspök támogatása azonban már több éve nagyban hozzájárul az esemény sikeréhez. Idén 24 püspök vett részt az anyagi támogatásról is gondoskodó szervezőbizottság munkájában. Köztük volt François Jacolin, Mende püspöke is: „Két évvel ezelőtt nagyobb összeggel járultam hozzá a rendezvényhez, amire azóta mindenki automatikusan számít, de nem bánom, hogy így alakult. Az abortusz súlyos kérdés, amire időről időre fel kell hívni a figyelmet.”

Hasonló helyzetben van Jean-Pierre Batut, Lyon segédpüspöke is, aki megjegyzi, hogy örült volna egy egyeztetésnek ahelyett, hogy a támogatását magától értetődőnek veszik, de a kezdeményezés céljával mélyen egyetért, és úgy véli, hogy „a társadalom megkeresztelt tagjainak alapvető felelősségük, hogy a rendelkezésükre álló minden demokratikus eszköz segítségével kifejezzék véleményüket a társadalmat érintő kérdésekről”.

Saint-Étienne püspöke, Dominique Lebrun is csatlakozott az egyházmegújulásból érkező delegációhoz. Pénteken kiadott közleményében arra buzdította híveit, hogy „csatlakozzanak a katolikusok felvonulásához, akik úgy tekintenek a születendő életre, mint Isten ajándékára”.

A szervezőkkel kapcsolatban Jacolin püspök elmondta, hogy „sokféle szervezet képviselteti magát” köztük, és hogy ő személy szerint „nem mindegyikük tevékenységével ért egyet”. „De ha sok ember azért gyűlik össze, hogy kifejezze, ellenzi az abortuszt, és az életet választja, akkor úgy vélem, a püspököknek is ott a helyük. Mivel olyan kérdéssről van szó, amellyel kapcsolatban az Egyháznak nagyon határozott véleménye van, az Egyház tagjai nem maradhatnak ki a megmozdulásból.”

Dominique Rey, Fréjus-Toulon püspöke így vélekedik: „a helyes célok támogatása folyamatos feladatunk. Nem ragadhatunk le olyan problémáknál, hogy vallási kezdeményezésről van-e szó: az emberi méltóságért folytatott harc közös ügyünk.”

Úgy tűnik, a francia püspökök egyre erőteljesebben kívánják képviselni az Egyház álláspontját az abortusszal kapcsolatban: számosan közülük eleget tettek a pápa kérésének, és november 27-én éjjel imádságos virrasztást szerveztek az életért. Az abortusz kérdését a tavalyi évben a püspökök lourdes-i plenáris ülésén is napirendre tűzték. „Végre nyíltan beszéltünk róla – mondja Jacolin atya. – Két évvel ezelőtt támogattam először a felvonulást, és az volt az érzésem, hogy a téma tabu a püspökök között. Azóta javult a helyzet.”

A felvonulók szándékait XVI. Benedek pápa is üdvözölte, üzenetét Tarcisio Bertone bíboros, vatikáni államtitkár tolmácsolta a rendezvényen résztvevőknek: „állhatatosan és bátorsággal szorgalmazzatok az élet tiszteletének elterjedését”. □

AZ EGYHÁZ MAGA KARIZMATIKUS MOZGALOM

Beszélgetés Sajgó Szabolcs jezsuitával

Azért mentem papnak, hogy elmondjam fűnek, fának, a világ szép és az élet gyönyörű, bármit hazudnak a felszín történései, a világ szomorú és hamis olvasatai – mondta a Magyar Kurírnak Sajgó Szabolcs jezsuita, a torontói magyar közösség plébánosa, aki beszélt a szóránymagyarság helyzetéről, és arról, hogy nehéz volt-e itt hagynia mindent Toronto kedvéért.

– *Milyen helyzetben van a torontói magyar egyházközség?*

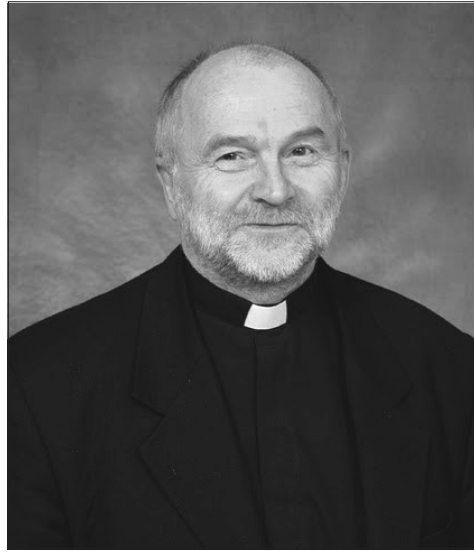
– Láthatóan elöregedő egyházközségről van szó, de azért vannak fiatalok, első-, másod- és még harmadgenerációsok is. Vannak, akik az elmúlt évtizedekben érkezvén elkötelezettek maradtak magyarságuk iránt, és igazi kétnyelvű gyermekeik vannak. A torontói magyarok között az ilyenek kisebbségben vannak. Többen nem tudják vinni a terhet, amit a kettős kultúra jelent – esetleg az anyagiak, a távolságok vagy az idő miatt –, így ennek áldásait sem tapasztalják meg. Szóval elég nagy a lemorzsolódás a nyelv, illetve a magyarság szempontjából. Sokan a távolság miatt nem járnak magyar templomba, de mélyen hívők, s egy közeli angol templom hívei. Toronto nagy kiterjedésű, dinamikus fejlődő város, jelenleg öt és fél millió lakossal, ha a hozzáépült elővárosokat is beleszámítjuk. Hatalmasak a távolságok, a magyarok nem egy tömbben laknak. Nem ritka, hogy valaki húsz-harminc vagy több kilométert vezet a vasárnapi mise vagy egy magyar rendezvény kedvéért. Ha nagy a forgalom, az útja akár egy-két órát eltarthat. Ezt meg lehet unni, főleg ha a lakóhelye közelében van egy templom. Van hétvégi magyar iskolája is az egyházközségnek, 220 gyerekkel, működik két cserkészcsapata a plébániának, jönnek a „kodályos” gyermekek és fiatalok (tánc-csoport), a templomba vasárnaponként nagyjából ötszáz ember látogat, négyszáz-nak van adományborítékja, 2600 háztartás címét tartjuk számon.

– *Amikor három éve kiment, nem volt nehéz kiszakadnia a megszokott környezetéből?*

– A papi, a szerzetesi és ezen belül a jezsuita feladat az, hogy az ember oda megy, ahova küldik. Ezt lehet jól érteni. Fontos, hogy az ember folyton törekedjék belső szabadságra, ami ennek a küldetésnek a pozitív elfogadását lehetővé teszi. A jezsuita spiritualitás hagyományában van egy úgynevezett „értelmi engedelmesség”, ami azt jelenti, hogy nem kényszerként, hanem belső szabadsággal, ellenérzés nélkül, elfogadással, pozitívan állunk a minket érintő döntésekhez. Ha holnapról ez, hát akkor ez, és ha nem vagyok rá fölkészülve, nem vagyok rá felkészülve. Hogy az ilyen döntéseket könnyen, elfogadólag fel tudjuk dolgozni, már a jezsuita képzésnek fel kell készítenie minket. Persze nem megy gombnyomásra, nem mindig alakul ki. Mielőtt beléptem a rendbe, világi pap voltam hét évig. Akkoriban szembesültem ezzel a kérdéssel. Többször helyeztek át, s tudtam, teljesen egyházellenes okok álltak mögötte. Félbe kellett hagynom, amiket elkezdtem. Végig kellett gondolnom, hogy az-e az érdekes, amit én akarok, vagy hogy a rosszat, ami nem tőlem függött, igyekszem jóvá tenni úgy, hogy az új feladatot az új helyen jó lélekkel végzem, legjobb tudásom szerint. Ha rám bízta volna, máshova mentem volna, de nem volt rám bízva, így amivel megbíztak, azt kellett jó lélekkel végezni. Így érttem meg már a noviciátus előtt a jezsuita lelkiség ezzel kapcsolatos kíváncsáit. Amit erről megfogalmaz Loyolai Szent Ignác, az emberi életben mindenki számára az érettség egy bizonyos pontját kell, hogy jelentse. Egy családapa, egy családaya, egy dolgozó ember sem csinálhat akármit, hanem kötelességei, feladatai vannak, amiket gyakran nem ő határoz meg. Ennek a belső szabadságnak az elérése az emberi növekedés fontos állomása.

– *Hogy látja a szóránymagyarság keresztény közösségeinek helyzetét?*

– Toronto a magyarság szempontjából eléggé egyedülálló hely. Régebben voltak hasonló városok, például Cleveland vagy New York, ahol igen sok magyar lakott, viszont sokan friss bevándorlók. A tömbben lakó közösség szinte mindenhol megszűnt, az elöregedés általános. Mindez igaz

Sajgó Szabolcs SJ: „Olyanok mennek el a Kárpát-medencéből, akikre ott nagy szükség lenne.”

Torontóra is, de itt sajnos sok az új magyar bevándorló. Azért sajnos, mert olyanok mennek el a Kárpát-medencéből, akikre ott nagy szükség lenne. Akik elmennek, az első időben próbálják őrizni a gyökereiket. Gondolnak arra, hogy majd hazamennek. De a gyakorlatban idővel széthullás és lemorzsolódás következik. Keveseknek van valódi retúrjegyük, amit föl is használnak. A kilencvenes évek elején volt egy fölbuzdulás a külhoni magyarok körében: jönnek haza segíteni. De sok emberi gyengeség keveredett ebbe a fogadtatás és a felajánlás részéről is, például túlzott elvárások. Hasonló helyzetben vagyunk, az ország nagyon rászorul, hogy legyen olyan, aki szereti, és hajlandó tenni érte. De olyan sok visszaélés, hazugság, korrupció, lehangoló történet kering, hogy elveszi az emberek kedvét.

– *Tartja a kapcsolatot az itthoniakkal?*

– Ritkán tudok hazajönni. Sok lehetőséget ad az internet. Ma a fő probléma nem a kapcsolattartás lehetősége, hanem hogy a napi 24 órát mire fordítja az ember a sok értelmes és fontos lehetőség közt. Meg kell találni a prioritásokat, tudni kell, mire vagyok képes és mi az elsődleges feladat. Ami nem fér az időbe, energiába, fájdó vagy nyugodt szívvel le kell mondani róla. Tizenöt éve még el lehetett vonulni a világ telefon- és internetmentes részére. Ma az ilyen helyeket meg kell teremteni. Komoly belső döntést kell hozni, és rendszeresen, tudatosan kilépni ezeknek a hasznos kütyüknek a fogságából órákra vagy napokra, ha imádságról, emberi

kapcsolatokról, a szükséges feladatok elvégzéséről van szó. Sokaknak a papok és szerzetesek között sincs igazán elegendő védett lelki idejük imádságra, önképzésre, elmélkedésre. Vannak, akik vasárnap nem hajlandók internetezni, nem veszik fel a telefont. Ekkor a családjukkal vannak és Istennel. Ezt sokan nehezen teszik meg, mivel azzal áltatják magukat, hogy lemaradnak valami fontosról – közben valószínűleg saját maguk elől menekülnek, és az igazán fontosra nincs idejük.

– *Elmondaná hivatása történetét?*

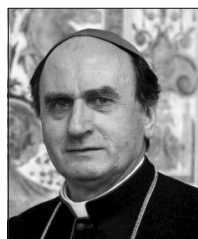
– A Szentjánosbogár közösség kétheten te tart közösségi misét, s most egy egyéves béralkozási felkészítés is van. Rövid hazalátogatásomat fölhasználva megkértem, beszéljek erről a szentségről és a felnőtt kereszténységről. Elmondtam, jó családi háttér volt, szüleim hitben igyekeztek nevelni. Ennek ellenére kamaszként ateista, materialista lettem, hátat fordítottam a templomnak és Istennek. Visszatekintve látom, hogy mély depresszióban voltam, nem láttam az élet értelmét, és arra jutottam, az egyetlen értelmes tett az öngyilkosság. Tizenhét éves elmúltam, amikor igen rossz lelkiállapotban egy decemberi, havas vasárnap este, hosszú, céltalan barangolás közben a XI. kerületi utcákban, miután már elmúlt a „misevesztély”, besurrantam egy templomba melegedni. Épp abba, ahol tizenkét éves koromban béralkoztam. Ahogy ott álltam az üres templomban, mint ha levették volna rólam mindazt az elviselhetetlen terhet, amit éveikig cipeltem. Mint mikor kicserélik a lemezt a számítógépben. Az euforikus állapot sokáig tartott. Hetekig gondoltam szkeptikusan, hogy majd elszáll. De nem szűnt meg „tehermentesített” állapotom, a nyomasztó belső teher soha többé nem jött vissza. Nem szedtem gyógyszert, nem jártam orvosi kezelésre. Nem volt semmi „látomásom, hallomásom”, „csak úgy” megváltozott a látásom, hallásom, a világ körülöttem. Nem tudom azóta sem másnak tekinteni ezt, mint kérés nélküli isteni adománynak, ami maradandó változást okozott. Azért mentem el papnak, hogy elmondjam fűnek, fának, a világ szép és az élet gyönyörű, bármit hazudnak is a felszín történései, a világ szomorú és hamis olvasatai. A béralkozás kapcsán még fontos arra gondolni, hogy a Katolikus Egyház maga egy nagy karizmatikus mozgalom, hiszen például a szentségek intézményesített karizmát jelentenek, a bennük való élet megtartó, hordozó erőként ott van, működik és kifejti a hatását a mindennapi életben.

– *Foglalkozik még versírással?*

– Néha. Egy ötödik kötetre való „szöveg” azért lassan összeáll. Első önálló verseskötetem – *Elárult látomás* – Torontóban jelent meg az Amerikai Magyar Írók sorozatban 1987-ben, Tűz Tamás költő mozgatta a kiadását, írta hozzá az előszót. A többi önálló kötetet Magyarországon adták ki. A második, a *Még csak péntek este* megjelent angol és német fordításban is.

Szilvay Gergely

TÁVOZIK A PÁPAI KÖVET

XVI. Benedek pápa Juliusz Janusz érseket, Magyarország apostoli nunciust február 10-én kinevezte Szlovénia apostoli nunciussává és Koszovó apostoli delegátusává. A lengyel főpásztor az alábbi levelet küldte a Magyar Katolikus Püspöki Konferenciának:

„Április 9-én lesz nyolc éve, hogy Magyarország apostoli nunciussává neveztek ki. Hálas vagyok Istennek azért, hogy alkalmat adott arra, hogy a Szentszék eb-

ben az országban szolgálhassam, amely ennyire közel van a kereszténység központjához, és amely ennyire közel áll a lengyelek szívéhez, így az enyémhez is. Éppen ezért hálás, de bánatos szívvel jelentem be, hogy Őszentsége, XVI. Benedek Szlovénia apostoli nunciussává és Koszovó apostoli delegátusává nevezett ki.

Miközben szíves tudomásul közlöm a fentieket, megragadom az alkalmat arra, hogy kifejezzem legmagasabb nagyrabecsülésemet, amelyet ez iránt az ország iránt táplálok, és megerősítem szívvelyes üdvözléssel

Juliusz Janusz c. érsek, apostoli nuncius”

Gyermekeknek

KEZDŐDIK A NAGYBŐJT

Ebben a hónapban, márciusban megkezdődik a nagybőjt. Ez az egyik legfontosabb időszak az egyházi évben, hiszen a húsvéti eseményekre, Jézus kereszthalálára és feltámadására készít elő minket.

A nagybőjt első napján, hamvazószerdán (ez idén március 9.) és Jézus keresztre feszítésének napján, nagypénteken (ez most április 22-re esik) a 18 évesnél idősebbek nem ehetnek húst, és csak háromszor ékezhetnek. A 14 évesnél idősebbek nagybőjt péntekjein súlyosan vétkeznek, ha húst esznek. Természetesen aki üzemi konyhán étkezik, ez alól fel van mentve.

Rátok, kedves olvasóim, valószínűleg még nem vonatkoznak Egyházunk böjti parancsai, de javasolom nektek: ti is váljatok különböző lemondásokat ebben az időszakban. Ha tehetitek, ne egyetek húst, vagy ami még nagyobb áldozatot jelenthet számotokra: hamvazószerdán, nagypénteken, és a két nap közé eső pénteken ne fogyasszatok semmiféle finomságot: csokoládét, cukorkát, süteményt és üdítőket.

Fiataloknak

JÉZUS ÚTJA A MEGVÁLTÁS ÚTJA

„Az Isten nélküli élet nem működik, mert hiányzik belőle a fény. Elhagyni a bűnt és visszatérni Istenhez. Tegyük meg együtt ezt az utat a belső megszabadulás felé” – ezekkel a szavakkal buzdította a homíliájában XVI. Benedek pápa a római Casal del Marmo Fiatakorúak Bűntetés-végrehajtási Intézetének lakóit. A Szentatya fölkereste a fiatalokat, hogy meghallgassa őket, együtt imádkozzon velük, és főként tanúskodjon Isten szeretetéről, aki irgalmas és hűséges Atya, gyermekei tévedései ellenére is.

Igen, az ember sokszor téved és „letéved” arról az útról, amely Isten felé vezet. S az „eltévedt ember”, ha vissza akar térni az Isten felé vezető útra, sok esetben egy mély, belső, lelki úton tudja ezt megtenni, úgy, mint a tékozló fiú Lukács evangéliumában (Lk 15,11-32), aki elgondolkodik azon, hogy valóban ez-e az élet útja, amit az „Atyja” nélkül él és élt. A szabadság azt jelenti-e, hogy csak azt csinálom, amit én akarok, hogy csak magamnak élek? Nem inkább az az élet, ha másokért élek, ha hozzájárulok a világ, az emberi közösség építéséhez? És ezzel egy új belső utat kezd el járni, amelyen más megvilágításba kerülnek számára ezek a fogalmak. Hazatérése-visszatérése az atyai házhoz nagy ünnep, az újrakezdés. Rájön, hogy éppen a munka, az alázat, a mindennapi fegyelem teszi igazzá az ünnepet és a szabadságot.

Aki hozzánk nagyon jó volt, vagy nagyon nagy ajándékkal lepett meg minket, azoknak hálások vagyunk. A legnagyobb ajándékot Jézustól kaptuk: neki köszönhetjük, hogy örök életünk lesz a mennyországban, s Istenünkre nem mint félelmetes uralkodóra, hanem mint szerető mennyei Atyára tekinthetünk. Akinek jó édesapja vagy édesanyja van, az tudja, hogy ez milyen sokat jelent... S mivel a legtöbbet Jézustól kaptuk, ezért hálások vagyunk neki, s köszönetünket böjttel és rendszeres imádsággal is kifejezzük. De önmegtagadásunkat felajánlhatjuk azokért is, akiket szeretünk; azokért, akik betegek és sokat szenvednek; azokért, akiknek nagyon nehéz az életük... Ugye, mindannyian ismerünk ilyeneket...

Az imádságnak az önmegtagadás nagyobb erőt ad. Ha a Jóisten látja, hogy nemcsak szavainkkal imádkozunk, hanem kérésünk fontosságát áldozatok vállalásával is megerősítjük, biztos vagyok benne, hogy jobban meghallgatja kéréseinket.

Erzsébet néni

Megérti, hogy Isten parancsolatai nem akadályozzák a szabadságot, sem a szép életet, hanem azt az utat jelzik, amelyen megtaláljuk az életet.

Mire tanít minket ez a történet? Arra, hogy a „tévedéseink”, bűneink ellenére is van még, maradt még esély az újrakezdésre. A „Jézusi úton” való újrakezdésre, ami a kereszthordozással jár. S a Megváltó szeretetért vállalt kereszthalozata a mi utunk is egyben.

Egy kedves, tanulságos legenda szerint az Úr Jézus és Szent Péter vitték keresztjüket egy meredek úton. Az Úr elől, Péter utána. Péter nagyon nehéznek találta, és suttymóban le-levágott belőle egy darabot, míg egész rövid nem lett. Mikor fölértek egy magas hegyre, az Úr így szólt: megérkeztünk a mennyország elé. A hegy és a felhő közötti szakadékon ártesszük a keresztünket, és átmegyünk rajta a mennyországba. Az Úr Jézus a maga hosszú keresztjét átfektette, éppen ezért átment rajta, s már a mennyben is volt. Péter sehogy sem ért át rajta. Kénytelen volt az Úr szavára visszamenni, összeszedni a levágott darabokat, összeszögezni, ismét megtenni a fáradságos utat, s csak így ért át a mennybe.

Jézus útja, a kereszt útja a mi utunk is, s a nagybőjtben bátran térjünk rá erre az útra, a kereszthordozás jézusi megváltói útjára!

Tomi atya

AZ EU ÉS A KERESZTÉNYÜLDÖZÉS

Az Európai Unió Püspöki Konferenciáinak Tanácsa (COMECE) február 1-jén kiadott sajtónyilatkozatában csatlósát fejezte ki, amiért az Európai Unió huszonhét külügyminisztere nem tudott megegyezni abban, hogy elítéljük a vallási alapon való üldözést.

Érthetetlennek tartják a késlekedést, a bizonytalanságot, hiszen a keresztények és más kisebbségek elleni kegyetlen támadásoknak ártatlan életek esnek áldozatul az egész világon. A nyilatkozatban külön megemlítik: a miniszterek abban nem tudtak megegyezni, hogy a vallásüldözés áldozatai között külön hivatkozzanak-e a keresztényekre.

A COMECE megdöbbenten fogadta hírt, hiszen az iraki és egyiptomi támadások után Európa tisztában van a közel-

leti keresztények nehéz helyzetével. Ráadásul nem elszigetelt esetekről van szó, az elmúlt évek statisztikai adatai egyértelműen bizonyítják, hogy a támadások főként keresztények ellen irányulnak. Azért sem értik a döntést, mert január 20-án az Európai Parlament, január 27-én pedig az Európa Tanács is kiállt a keresztényüldözés elítélése mellett, és a kiadott dokumentumokban egyértelműen elítélte az erőszakot.

Hangsúlyozzák, hogy az Európai Unió Alapjogi Chartájában és más dokumentumaiban is egyértelműen szerepel az alapvető jogok és a vallásszabadság védelmének fontossága. Ezért a COMECE azt kéri, hogy az EU váltsa politikai döntésekre általános alapelveit – tájékoztat a Zenit hírgyűnökség. (MK)

AZ EMBERÉLET
MINT FOGYASZTÁSI CIKK

Ha a méhen belüli vizsgálatok alkalmával betegséget állapítanak meg egy magzatnál, egyre kevesebb esélye van a túlélésre. John Flynn atya a Zenit hírgyűnökség olasz nyelvű internetes oldalán összegezte a szelektív abortusz helyzetét, terjedését.

Az abortusz pártolók régóta hangsúlyozták annak fontosságát, hogy a nők szabadon rendelkezzenek saját testükkel. Nemrégiben egy belga bíróság bizarr döntéssel az érvelést azzal egészítette ki, hogy magának a gyermeknek is joga van az abortuszhoz. Egy fogyatékosan született gyermek szülei perelték az orvost, amiért nem állította fel még magzati korban a diagnózist. A bírák úgy döntöttek, hogy ha megfelelően diagnosztizálták volna fogyatékoságát, a gyermeknek „joga” lett volna az abortuszhoz. Arról nem szólnak, hogy miért csak a halálhoz lett volna joga, az élethez nem.

Nagy-Britanniában nagy vitákat váltott ki, amikor októberben Virginia Ironside író a BBC1 Sunday Morning Live című rádióadásában kijelentette: képes lenne megfojtani egy gyermeket, hogy véget vessen szenvedésének. Hozzátette: nem kívánt, vagy sérült gyermek abortálása a „szerető anya cselekedete”. Kijelentését számos bírálat érte. A Daily Mail beszámolója szerint a Christian Medical Fellowship nevében Peter Evans szólalt meg: „Véleményünk szerint nagyon veszélyes dolog kijelenteni, hogy bizonyos emberek nem méltók az életre, illetve az életük nem értékes”.

Tizenhat esztendő sűrű gyermeknevelő édesapja is megszólalt a vitában, és elmondta, hogy gyermeke nevelése számos nehézséggel jár, ugyanakkor mélyeséges örömet okoz. Felhívta a figyelmet arra, vajon mit szólna a közvélemény, ha Ironside a néger gyerekek, vagy a homoszexuális fiatalok kiirtására buzdított volna.

Mások az író védelmére keltek, így a Guardian vezércikkírója, Zoe Williams is, aki szerint Ironside érvelése helyénvaló, és bátorságról tesz tanúbizonyságot. Szerinte nagyon fontos kérdésről van szó, mert bizonyítja a pro-choise (a választásért, szemben a pro-life, az életért elvével) alapján gondolkodók erkölcsi megalapozottságát, és kemény csapást mér „az abortusz ellenzőinek saját magukról kikiáltott erkölcsi felsőbbrendűségére”.

A Sunday Times október 10-i számában Ironside további magyarázatot fűzött gondolataihoz: szerinte az idős és betegek kegyelemből való meggyilkolása már elfogadott, a bírák általában megértőek. Minden jóra való anya kiterjesztené ezt a gyakorlatot a magzatokra és az újszülöttekre is.

A londoni Times december 9-i cikkében új vérvizsgálatról számol be, amelynek segítségével szinte minden genetikai rendellenesség szűrhető lesz magzati

korban. Ennek segítségével elkerülhetők lennének olyan kockázatosabb beavatkozások, mint az amniocentézis, ráadásul a teszt már a nyolcadik terhességi héttől eredményes. Segítségével a nőknek több idejük lehet arra, hogy eldöntsék, akarnak-e abortuszt vagy sem

– írja a Times. December 11-én a londoni Telegraph című napilapban Alasdair Palmer kommentálta a hírt, és elmondta, hogy egy ilyen vizsgálat megakadályozhatta volna az ő megszületését is, mert szklerózis multiplexben szenved. Ráadásul kisebb rendellenességek is szűrhetők, mint például a farkastorok. Ebben az esetben az ilyen gyerekek megszületése is veszélybe kerülhet. Felhívta a figyelmet, hogy a Down-szindrómás magzatok abortálása lassan bevett gyakorlat lesz, és akkor már nehéz megszabni a határokat. Felvetette a kérdést, hogy a diszlexiás, autista, vagy a túlságosan alacsony gyerekeket is abortálják majd? Határozottan kijelentette: nem érti, hogy a törvény milyen alapon döntheti el, milyen fogyatékoság elég súlyos ahhoz, hogy a magzat ne születne meg, és milyen nem.

Az eddig használatos vizsgálatok eredményeképpen már nagymértékben növekedett a szelektív abortuszok száma. Az utóbbi években például a cisztás fibrózist hordozó magzatok kérdése is előtérbe került. Kaliforniában a Kaiser Permanente nevű, magzati szűrést végző egészségügyi szervezet adatai szerint 2006 és 2008 között 87 cisztás fibrózisban szenvedő pár kérte a magzat vizsgálatát. Közülük 17-nél a magzat a betegség súlyosabb formáját hordozta, ezek közül csak egy született meg. Hat magzatnál merült fel a betegség kevésbé súlyos formája, közülük négyet vetettek el a szülők. Ikerterhességeknél is sokszor előfordul, hogy a szülők csak egy gyermeket akarnak, és eszerint kéri a beavatkozást.

„Isten egyedülálló módon és mélyesen szeret minden emberi lényt” – jelentette ki XVI. Benedek pápa a Pápai Életvédő Akadémia gyűlésén február 13-án. Hozzátette, hogy a bioetika sarkalatos pontja annak a kulturális összecsapásnak, amely a technikai abszolútizmus és erkölcsi felelősség között zajlik, és ebben a harcban szilárdan ki kell állni az emberi méltóság alapelve mellett, amely az ember jogainak forrása. Rámutatott arra is, hogy a történelem tanúsága szerint nagyon veszélyes dolog, ha az állam gondolja magát az erkölcs forrásának, alapjának, és ennek megfelelően hoz törvényeket az emberről, a társadalomról.

(Magyar Kurír)

IMASZÁNDÉKOK

(Folytatás a 2. oldalról)

Ha életünk túlságosan békés, senkit sem zavarunk, ha nem üldöznek bennünket, bizonyára meg kell kérdőjeleznünk életünk hitelességét.

Idézzük fel Tertullianust (197-ben írta): „a vértanúk vére új keresztények vetőmagja.” Az üldözés jelzi, hogy igazán éljük az Evangéliumot, részünk van Urunk keresztjében, és ez reménység for-

rása a jövőt illetően. Nehéz idők kedvező talajt biztosítanak az egyházi hivatások számára is.

Imaszándékunk nem azt kéri, hogy a történelem Ura szüntesse meg a nehézségeket, az üldözéseket (főleg nem, hogy megszüntetésükkel szerezzen nekünk örömet), hanem hogy Szentlelkével tegyen minket erőssé és hűséggé, szenvedéseinket pedig tegye a keresztény élet felvirágzásának termékeny talajává.

Nagy Ferenc SJ

Floridai levél

SEGÉDCSAPAT

A Segédcsapat egy önkéntesekből verbuválódott szervezet, amely a nem katonai jellegű feladatokban támogatja az U.S. Coast Guard, a Parti Őrség munkáját. Hogy milyen óriási terület tartozik a Parti Őrség, az USA legkisebb katonai egységének a hatáskörébe, azt legjobban néhány adat érzékelteti: több mint 290 ezer négyzetmérföld, folyók, tavak – elég a hatalmas Nagy-tavakra gondolnunk – és óceánok meghatározott részei, a hozzájuk tartozó, legalább 95 ezer mérföld partszakasszal. De ne hagyjuk ki az általuk nyújtott különböző sportlehetőségeket sem, a pihenést, kikapcsolódást jelentő tevékenységeket. Így legalább 70 millió vízi járműre van rátekintésük. Az egyre növekvő feladatokat (életmentéstől a mind rafináltabban működő drog-csempészás megakadályozásáig) a Parti Őrség egyedül nem tudja megoldani. Ezért olyan fontos a vállalkozó szellemű férfiakból és nőkből álló Segédcsapat tehermentesítő munkája.

A vagy 30 000 tagot számláló alakulatot 1939-ben hozta létre a Kongresszus. Egységei nem csak az ötven államban aktívak, ott vannak Puerto Ricóban, a Virginia-szigeteken, Amerikai Szamoán és Guamban. Az egyik flottilla – ilyen kedves nevet adtak a kis alakulatoknak – Sarasotában állomásozik, az öböl partján.

Előre bejelentett csoportunkat kedvesen fogadta a két, szolgálatot teljesítő egyenruhás nő. Szép idő volt. Melegített a floridai nap, kék volt az ég és a víz. Az ablakok előtt sirályok cikáztak, elhúztak az otromba, nagy testű pelikánok. Ott-honi olvasásra brosrák sokaságát kaptuk, és figyeltük a jól összefogott tájékoztatót.

Kik vagyunk? Szólt az első kérdés, melyre jelmondatunk mindjárt megadta a választ: Minden fenyegetés és veszély esérére Semper Paratus – mindig készen.

Kalandot akarsz, miközben szolgálsz a hazádat? – kérdezi a tájékoztató. Mert ha igen, lépj be a Segédcsapatba. Érdeklődési körödnék, gyakorlatodnak, tudásodnak megfelelően olyan lehetőségeket ajánl neked, amelyeket eddig el sem tudtál képzelni. Olyanokat, amelyekkel szolgálva gazdagíthatod az életedet. A flottilla tagja lehet minden 17. évet betöltött amerikai állampolgár, férfi és nő. Felső korhatár nincs. Ezzel maga az élet szolgál. A túlzott testsúly nem akadály. Igaz, hogy bizonyos feladatok elvégzésénél előnyös a jó fizikai erőnlét. Mindenki annyit dolgozik, amennyit akar. „Olyan keveset vagy sokat, amennyit akarsz.”

A flottillákban nagy az összetartás. Valóságos családok alkotnak. Vannak közöttük orvosok, ügyvédek, diákok, nyugdíjasok, háziasszonyok. Akiknek van valamilyen járművük, biciklitől az autón, csónakon át a kis repülőgépekig, azt is bevetethetik. Békésebb területen dolgoznak az amatőr rádiósok. Ők az egységek közötti rádiószolgálatot látják el, mások vizek, partok védelmére ügyelnek. Járják a vízi utakat, segédkeznek mentőakcióknál, figyelik és jelentik az illegálisan lehorogonyzott csónakok, hajók helyét, de mindenekelőtt nyitva tartják a szemüket. A magyar cserkészköszöntést juttatván az eszembe: Légy résen!, illetve: Mindig készen – Semper Paratus!

Bitskey Ella, Sarasota

A böjt az az idő, amelyben újraéljük Krisztus szenvedését, napról napra követve Őt útján.

Kalkuttai Teréz anyja

EGYHÁZÜLDÖZÉS
A KÁDÁR-KORSZAKBAN

Az '56-os szabadságharc vérbefojtása után a kommunista hatalom újult erővel támadt az egyházakra. Mivel Magyarországon a legtekintélyesebb felekezet a katolikus volt, nem meglepő, hogy a rendszer egyik akkori vezetője, Kállai Gyula 1957-ben azt jelentette ki, hogy a protestáns egyházakkal lehetőleg a megegyezésre kell törekedni, de kíméletlenül támadni kell a katolikusokat, és ebből a többi felekezetre is előbb-utóbb levonja a megfelelő következtetést. Gyakorlatilag ez a nyitánya a budapesti Szent István Társulat és a Luther Kiadó Soós Viktor Attila, Szabó Csaba és Szigeti László szerkesztésében közreadott könyvnek, amelynek címe: Egyházüldözés és egyházüldözés a Kádár-korszakban.

A több tanulmányt tartalmazó kötet mentes minden vádaskodástól és megfelel Erdő Péter bíboros útmutatásának, hogy a sötét korszakban folytatott egyházüldözés feltérásában a kutatást ne a boszszuállás szelleme vezérelje. A szerkesztők dicséretére válik az is, hogy az ökuméniát igyekeztek szolgálni a közös problémafeltevessel. A történetek tudományos feltérását az Evangélikus Egyház kezdte meg, amikor 2005-ben saját tényfeltáró bizottságot létesített. Rövidesen a katolikusok is követték a példát, majd pedig a reformátusok is csatlakoztak hozzájuk. Igaz, az Egyházügyi Hivatal tevékenységét már korábban feldolgozták, de ez a kötet

csak érintőlegesen foglalkozott a nyílt egyházüldözéssel. A hivatal lényegében csak végrehajtója volt a kommunista párt által hozott intézkedéseknek, nemegyszer porhintést célzó kegyes köntösbe bujtatva a legfelsőbb szinten történt határozatokat. Mi-

vel a kötet tanulmánygyűjtemény, a szerzők egyéni megközelítésben találják az egyházüldözés megnyilvánulásait, így nemcsak országos szintű intézkedéseket vesznek górcső alá, hanem betekintést nyerünk a megyei, körzeti szinten, valamint a párt irányítása alá tartozó szervezetek, mint például a KISZ, vagy a Hazafias Népfront részéről fogantatott rendelkezésekbe. A régóta napirenden szereplő ügynökkérdést sem kerülik meg a szerzők, de ezen a téren is a mértéktartás a fő erősségük. Indulatoktól mentesen írják le a hivatalos szóhasználatban hálózati személyként emlegetett besúgók tevékenységét, és nem hiányzik az úgynevezett tartótisztek bemutatása sem, akik

keresztül kapták utasításait az ügynökök. Az egyházüldözésben fontos szerepet játszott a Vatikánhoz fűződő kapcsolat akadályozása. Ezen a téren különös hangsúlyt kapott Mindszenty József hercegprímás, őt ugyan még a Rákosi-rendszerben hurcolták meg és ítélték el, de a szabadságharc leverése után 15 éven át az Egyesült Államok budapesti nagykövetségén élt és tartotta életben a reményt a rendszerrel meg nem alkuvó pápáság és hívők körében. De Nyugatra távozása után sem szűnt meg a kommunista hatóságok ellene irányuló aknamunkája: a könyvből megtudjuk, hogy a bécsi Pázmáneumban otthonra talált főpap megfigyelésén egy belügyes ezredes vezetésével népes ügynöksereg serénykedett.

Köztudott, hogy nemcsak Magyarországon, hanem az egykori keleti tömb valamennyi államában folyt az egyházellenes harc. Ennek részleteivel is foglalkozik a könyv, amelyet Várszegi Asztrik püspök, pannonhalmi főapát úgy ajánlott a közvélemény figyelmébe, hogy „a múlt foltjai provokálnak bennünket, hogy tisztán lássunk, és ennek célja a kiengeztelődés”. A témáról a „Fehér Hollók” nevű csoport korábban vándorkiállítás rendezett, mert céljaul tűzte ki, hogy maradektalanul feltárja az egykori pártállam Egyház elleni mesterkedéseit.

Vincze András

ZÖLD UTAT KAPOTT
A DNS-MANIPULÁCIÓ

A Barack Obama elnök által felállított szakértői bizottság éberségre és önkorlátozásra intette a tudósokat, akik olyan új organizmusok létrehozásán dolgoznak, amelyek hasznos újításokat hozhatnak a tiszta energia, a környezetszennyezés csökkentése és a gyógyszergyártás területén.

A bioetikai ügyek tanulmányozásával megbízott elnöki bizottság megállapította, hogy „a szintetikus biológia jelentős, bár korlátozott eredményeket érhet el, amelyek mérsékelt kockázatot jelentenek. A jövőbeli fejlődéssel kapcsolatban újabb ellenvetések merülhetnek fel, de a bizottság jelenleg nem lát okot rá, hogy az e területen folyó munkát ál-

lamilag korlátozzák vagy felfüggeszék” – áll a tesztelt első jelentésében.

A bizottságot Obama elnök tavaly hozta létre. Első feladata a szintetikus biológia ügyének vizsgálata volt, miután a J. Craig Venter Intézet májusban bejelentette, hogy létrehozta az első, szintetikus genom által vezérelt, reprodukcióra képes baktériumsejtet.

Kritikusok szerint a módszer alkalmazói „Is-tent játszanak”, amikor a szerteágazó következmények pontos ismerete nélkül élő szervezeteket hoznak létre, s ezzel felborítják a természet rendjét.

A kutatás vezetője, Craig Venter az „első mesterséges sejt” létrehozásának bejelentésekor azt mondta:

az eredmény „megváltoztatta a felfogásomat arról, hogy mi az élet, és hogyan működik”.

Az elnöki bizottság azt is kimondta, hogy Venter csapata valójában nem életet hozott létre, hiszen munkájuk elsősorban arra irányult, hogy az édot egy létező formáját módosítsák. „Az a néhány óra, ami a hír felroppenése és az első kommentárok megjelenése közt eltelt, nem volt elég az esemény jelentőségének megfontolt mérlegeléséhez. Számos tudós megjegyzi, hogy Venter eredménye tudományos értelemben nem jeleníti élet létrehozását, mivel a mesterséges genom befogadásához egy működő, természetben fellelhető gazdaszervelet volt szükséges” – írja a Breitbart.com. □

EGY CSÉSZE KÁVÉ

Távol áll tőlem, hogy bele akarjak kontárkodni az ideg orvosok s a gomba módra szaporodó lélekbúvárok munkájába, de magam is sokat foglalkoztam az emberi magatartás és megnyilvánulás különböző formáival, s az élettapasztalat, az általam annyira tisztelt (s manapság oly kevésre becsült!) „józan paraszti logika” – mely „ott ugrat csupán, ahol gödör van, ottan hagy utat, ahol nyílt a tér” – is hozzásegített bizonyos felismerésekhez.

Hogy hogyan és miért foglalkoztam geológus létemre pszichológiával, azt meg kell egy kicsit magyaráznom.

Mindig nagyon érdekelték az emberek; mindaz, ami az emberekben történik. Egyedüli, magányos gyermek lévén, már kicsi koromban töprengve figyeltem a körülöttem élő felnőttek viselkedését.

Hozzászóltam ahhoz, hogy fecsegés helyett figyeljek, hallgassak – meghallgassak másokat. Ebből következett, hogy én voltam népes családomban talán az egyetlen, aki mindenkivel jó viszonyban volt, még hozzá a két haragos és sértődött csoporttal: hároméves koromban elvált apám, anyám családjával egyaránt.

Nyilván nem véletlen, hogy legjobb barátaim, barátnőim is problémákkal teli lények voltak, akikkel gyakran éjszakákon át (mi több: néha téli, fagyos parkokban üldögélve) boncolgattuk az emberi gesztusok és cselekedetek mozgatórugóit. Egy szemvillanás, egy kézmozdulat is mélyen belém vésődött, s annyira rászoktattam magam a megfigyelésre, hogy ma sem okoz nehézséget számomra egyes (gyakran hosszú) jelenetek töviről heggyre történő leírása. Természetesen nem annyira a külső, mint a belső megjelenés vésődik belém.

*

De miről is akartam beszélni?! Arról a csésze eszpresszókávéról, mely mellett a tőparti kis bárban naponta elüldögélek. Ez a kávéivás számomra szertartás, mint sok egyéb cselekedet. Szeretem életemben a rendet, a pontos időbeosztást.

Meggyőződése, hogy minden embernek meg kell találnia a maga életritmusát, és ragaszkodnia kell hozzá. Míddn ebből a ritmusból tartósan kirázódunk, kezdődik a káosz, a „neurózis”...

A belső rendhez természetesen sok minden hozzátartozik. Lelkileg, szellemileg meg kell állapodnunk egy igazságnál – és ezt soha, semmilyen cselekedetünkben sem szabad szem elől tévesztelnünk, mert ez a kapaszkodó, a szalmaszál. Ha eleresztjük, menthetetlenül alámerülünk a divatos, folyton változó eszmék zavaros hullámaiban. Legyünk hűek önmagunkhoz! Akinek cselekedeteit nem látszat és érdek, hanem legjobb meggyőződése vezeti, aki csak erre a belső iránymutatóra figyel, lehet, hogy téved, de semmi esetre sem veszti el lábát a talajt.

Nem a mi dolgunk megítélni életünk, szavaink hatását. Amit például megírtunk, kinyomtatunk, az többé nem a miénk, hanem önálló életet kezd, elindul a maga rejtelmes útján. Mert a munkában (különösen az alkotómunkában!) az ember csak eszköz, melynek segítségével valami más, valami magasabb Akarat nyilvánul meg – ki tudja, milyen céljai elérésére...

Szépen mondja a haldokló Aiszkhioloszról szóló, Szabó Lőrinc fordította Machar-vers:

„És műveim, hetven tragédiám?

A költő híre? – Üres, hiú dolgok.

Nem kellene. Isten szerszáma voltam.”

Saáry Éva

KOLBE ATYA LELKÜLETÉVEL

Könyv- és kegytárgyüzlet szentelése Nagyváradon

Szent Maximilian Kolbe (1894–1941) minorita ferences atya a maga korában a legjelentősebb katolikus lap- és könyvkiadó, szerkesztő volt Lengyelországban. A vértanú szerzetes nevét viselő magyarországi kiadó közvetlenül a rendszerváltás évében, 1989-ben kezdte meg működését. Öt évvel később a kiadó vezetője Nagyváradon azzal a céllal kereste fel Tempfli József akkori megyéspüspököt, hogy Erdélyben és Partiumban is megkezdhesék katolikus kiadói munkájukat. Tevékenységük elsődleges célja a Keresztény Élet hetilap, az Új Misszió katolikus folyóirat, a Katolikus Kalendárium és a magyar nyelvű egyházi irodalom terjesztése a romániai magyar hívek körében. A '90-es évek második felében nyitották meg üzletüket, amely ez év januárjától történelmi helyre, a püspöki palota és a székesegyház szomszédságába, a Kanonok sor 13. szám alá költözött. Az immár kétszer akkora alapterületen a szépen felújított helyiségekben jelentősen megnövekedett a választék. Szinte az összes magyar katolikus könyvkiadó jelen van kiadványaival, s a híveket kegytárgyak sokasága várja. A papság és a templomok ellátását szolgáló áruválaszték is bővült: miseruhák, papi civil ingek, kelyhek, ostya, misebor és templomi szobrok várják az érdeklődőket.

A megújult Kolbe Könyv- és Kegytárgyüzletet február 16-án szentelte meg Böcskei László nagyváradai megyéspüspök. Az eseményre eljött Tempfli József ny. püspök, az egyházmegye több papja és híve. A főpásztorokat és a vendégeket Czoborczy Bence, a kiadó vezetője köszöntötte. Beszédében kiemelte: „A kegytárgyak és vallásos könyvek árusítása nem hasonlítható össze más termékek kereskedésével, hiszen ezek a tárgyak, eszközök az Istenhez segítik közelebb jutni az embereket. Egy rózsafüzér – ha azon megfelelő lé-

lekkel, rendszeresen imádkozunk – üdvösségünk záloga lehet. Mindeközben nekünk, a kiadó és az üzlet munkatársainak Kolbe atya lelkületét követve kell élnünk és dolgoznunk, mert csak így lesz áldás a munkánkon. Így végezhetünk mi, világ hívek papi munkát.”

A szentelés szertartásának elején Vakon Zsolt püspöki titkár a tábor-hegyi élményről szóló szentírási részletet olvasta fel, melyet a szentelést végző Böcskei László megyéspüspök azért választott ki, hogy figyelmeztessen: az életünkben sokszor előfordul, hogy részünk van olyan élményben, amikor megtapasztaljuk Isten közelségét, irántunk mutatott gondoskodását, szeretetét, gondviselését. Amikor egy vallásos könyvet a kezünkbe veszünk, egy kegytárgyra vetjük tekintetünket vagy megfordulunk egy olyan környezetben, amit a Kolbe bolt nyújt számunkra, akkor is egy tábor-hegyi élményben van részünk – hangsúlyozta a főpásztor.

A nagyváradai megyéspüspök elmondta: örül annak, hogy a Kanonok soron lassan kialakul egy katolikus centrum, melynek tagjai – kateketikai, ifjúsági, illetve egyházmegyei zenei központ, s mostantól a Kolbe Könyv- és Kegytárgyüzlet – kiegészítik egymást, s ezek mind-mind a hívek lelki épülését akarják szolgálni, Isten jelenlétét és szeretetét ajánlják a híveknek. □

Az üzletet Böcskei László megyéspüspök szentelte meg
(Fotó: Ciucur Losonczi Antonius)

„SEBEI...”

(Folytatás az 1. oldalról)

Krisztusra tekintve azonban, aki megmutatja sebeit, válasza megható hitvallássá válik: „*En Uram, és Istenem!*” (Jn 20,28). Ami korábban legyőzhetetlen akadállyal bizonyult, mert Jézus látszólagos bukásának jele volt, a Feltámadottal való találkozásban a szeretet győzelmének bizonyítékává válik: „*Csak egy olyan Isten méltó arra, hogy higgyünk benne, aki annyira szeret minket, hogy magára veszi sebeinket és fájdalmainkat, különösképpen az ártatlanokét.*” (Urbi et Orbi üzenet, 2007. húsvét).

Kedves betegek és szenvedők! Éppen Krisztus sebein keresztül tudunk reménnyel telve tekinteni mindarra a rosszra, ami az emberiséget sújítja. Az Úr feltámadásával nem vette el a világtól a szenvedést és a rosszat, hanem gyökereikben győzte le azokat. A Rossz hatalmával szembeállította szeretetének mindenhatóságát. Megmutatta nekünk, hogy a béke és az öröm útja a Szeretet: „*Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!*” (Jn 13,34). Krisztus, aki legyőzte a halált, itt él közöttünk. És miközben Tamással mi is azt mondjuk: „*En Uram, és Istenem!*”, kövessük Mesterünket azzal a készséggel, hogy életünket a testvéreinkért éljük (vö. 1Jn 3,16), hívívóivé válva a feltámadás örömeinek, annak az örömeknek, amely nem fél a fájdalomtól.

Szent Bernát megállapítja: „*Isten nem tud szenvedni, de tud együtt-szenvedni. Isten, a megtestesült Igazság és Szeretet,*

szenvedni akart értünk és velünk. Emberré lett, hogy együtt szenvedhessen az emberrel, valóságos módon, testben és vérben. Azóta minden emberi szenvedésben jelen van Valaki, aki együtt szenved, együtt viseli a szenvedést a szenvedő emberrel; azóta minden szenvedésben jelen van a consolatio, Isten együtt-szenvedő szeretetének vigasztalása, s ezáltal fölkelt a remény csillaga (vö. Spe salvi, 39).

Kedves testvéreim! Azért ismétlem el nektek ezt az üzenetet, hogy tanúságot tegyetek róla szenvedéseinken, életeteken és hiteteken keresztül.

A következő Ifjúsági Világtalálkozóra tekintve, melyre 2011 augusztusában Madridban kerül sor, külön gondolattal szeretnék a fiatalokhoz fordulni, különösen azokhoz, akik a betegség tapasztalatát élik meg. Jézus szenvedése, keresztje gyakran félelmet okoz számunkra, mert úgy tűnik, mintha az élet tagadása lenne. Valójában pontosan az ellenkezőjéről van szó! A kereszt Isten „igenje” az emberre, szeretetének legnagyobb kifejeződése, és az a forrás, amelyből az örök élet fakad. Jézus átszúrt szívéből fakadt ugyanis ez az isteni élet. Csak Ő tudja megszabadítani a világot a rossztól és elősegíteni az igazságszeretést, a béke és a szeretet Országának növekedését, amelyre mindannyian vágyunk (vö. Üzenet a 2011-es Ifjúsági Világtalálkozóra, 3.). Kedves fiatalok! Tanuljátok meg Jézust „látni” és „találkozni” vele az Eucharisziában, ahol valóságosan jelen van számunkra olyannyira, hogy táplálékká vált untunkra; de ismerjétek fel és szolgáljátok Jézust a szegényekben, a betegek-

ben, a szenvedő és nehézségekkel küzdő testvérekben is, akiknek a ti segítségetekre van szükségük (vö. uo. 4.). Ismét arra hívlak mindannyiőtokat, beteg és egészséges fiatalokat, hogy építsétek a szeretet és a szolidaritás hidjait, hogy senki ne érezze magát egyedül, hanem közel Istenhez, és gyermekei nagy családja tagjának (vö. Általános kihallgatás, 2006. november 15.).

Jézus sebeit szemlélve, tekintetünk az Ő Szent Szívé felé fordul, amelyben a legtokéletesebben mutatkozott meg Isten szeretete. A Szent Szív maga a megfeszített Krisztus, a lándzsa által megnyitott oldalával, amelyből vér és víz folyt ki (vö. Jn 19,34), a szentségek jelei, „amelyekkel Egyházát élteti, hogy mindenki vonzódjék az Üdvözítő felé Szívéhez, mindig örömmel merítve az élet Vízéből, melyet az üdvösség forrása bőséggel áraszt” (Római Misekönyv, Jézus Szent Szívének ünnepe, prefáció). Különösen ti, kedves betegek, éreztétek e szeretettel teli Szív közelségét, és merítetek hittel és örömmel ebből a forrásból, így imádkozva: „*Krisztus oldalából folyó víz, moss tisztára engem! Krisztus kinszenvedése, erősíts meg engem! Ó, jóságos Jézus, hallgass meg engem! Szent sebeidbe rejts el engem!*” (Loyolai Szent Ignác imája)

A betegek világnapjára írt üzenetem végén szeretném kifejezni szeretetemet egyenként mindenkinek, részesének érezve magam azoknak a szenvedéseknek és reménységnek, amelyet mindennap átéltek a megfeszített és feltámadt Krisztussal egyetemben. Kérem, hogy adja meg nektek a Szív békéjét és gyógyulását. Vele együtt virrasszon mellettetek Szűz Mária, akihez

NEMZETKÖZI HITTANKÖNYV FIATALOKNAK

A Katolikus Egyház 300 oldalas hittankönyvet jelentet meg hamarosan a fiatalok számára. A kötet az osztrák püspöki konferencia gondozásában készül, Christoph Schönborn bíboros, bécsi érsek vizsgálja át. A 2011-es madridi Ifjúsági Világtalálkozó előtt szerettek volna egy olyan segédanyagot adni az ifjúság kezébe, amely közvetlenül, fiatalos nyelvezettel és lendülettel szól hozzájuk. Teológusok és tapasztalt hitoktatók készítik, bevonnak a munkába fiatalokat is.

A hamarosan hét nyelven megjelenő kötet négy fő fejezetre oszlik: Miben hiszünk, A keresztény misztérium megünneplése, Krisztus élete, Az imádság a keresztény életben. Kérdés-felelet formában íródik, képes illusztrációk díszítik, bibliai idézetek, szentektől és egyházatyáktól vett részletek gazdagítják a dialógust.

A hittankönyvhöz XVI. Benedek pápa írt előszót. Felidézi benne, hogy a nyolcvanas években milyen komoly munka árán készült el a Katolikus Egyház Katekizmusa, amelyre oly nagy szükség volt már. II. János Pál rá bízta, hogy koordinálja ennek a hatalmas, az egész világ püspökei közreműködésével készülő kötetnek az előkészületeit. Megvallja, hogy óriási, szinte lehetetlennek tűnő feladat volt, még most is csodának érzi, hogy megvalósult.

A Szentatya bevezetőjében felhívja a figyelmet egy nagyon fontos dologra: „Egy ilyen jellegű műben nagyon sok a vitatható pont: amit emberek hoznak létre, az sosem teljes, azon mindig lehet javítani, de mindennek ellenére ez nagyon komoly könyv, az egység jele a különbözőségben.”

Elmondja, hogy az ifjúsági világtalálkozók során egyre jobban érlelődött a gondolat, hogy a katekizmust „le kellene fordítani” a társadalomban jelen lévő külön „világok” számára. Természetesen a fiatalok is különfélék, ezért alakult ki egy igen összetett csapat Schönborn bíboros vezetésével. A pápa felidézi, milyen sokan mondják neki, hogy a fiatalo-

kat nem érdekli a hittan. Véleménye szerint azonban ez nem igaz, a fiatalok tudni akarják, mi valójában az élet: „Egy bűnügyi regény magával ragadó, mert bevon minket más emberek életébe, amely akár a mi életünk is lehetne; ez a könyv magával ragadó, mert a saját sorsunkról szól, tehát mindannyiunkat közelről érint.”

Szívből kívánja a fiataloknak, hogy kitartóan és lelkesen tanuljanak hittant. A kötet nem ajánl könnyű megoldásokat, új életre hívja őket, bemutatja az Evangélium értékes kincsét, amelyért minden mást oda kell adni. Kéri, hogy szánjanak rá időt, olvassák magukban, a barátjukkal, csoportokban, osszák meg egymással gondolataikat az interneten.

Erőteljes felhívást intéz a fiatalokhoz: „Meg kell ismernetek, amiben hisztek! Ugyanazzal az aprólékos gondnal kell megismernetek hiteteket, ahogy egy informatikus ismeri a számítógép operációs rendszerét; úgy kell ismernetek, ahogyan egy zenész ismeri a darabot, amit játszik. Igen, mélyebben kell gyökeret vernetek szüleitek nemzedékének hitében, hogy erőteljesen, határozottan ellene tudjatok állni korunk kihívásainak, kísértéseinek! Isteni segítségre van szükségetek, ha nem akarjátok, hogy hitetek kiszáradjon, mint a harmatcsepp a napon, ha nem akartok áldozatul esni a fogyasztói mentalitás kísértéseinek, ha nem akarjátok, hogy szerelmetek belevesszen a pornográfiába, ha nem akarjátok elárulni a gyengéket, a visszaélések és az erőszak áldozatait...”

(Magyar Kurír)

bizalommal fordulunk, mint a Betegek Gyógyítójához és a Szenvedők Vigasztalójához. A kereszt lábánál megvalósul számára Simeon jövendölése: *anyai szívét tör járja át* (vö. Lk 2,35). Fájdalmanak mélységéből, amellyel részesedett Fia szenvedésében, Mária képessé vált magáévá tenni az új küldetést: *Krisztus Anyjává válni az ő tagjaiban. A kereszt órájában Jézus bemutatta neki minden tanítványát, e szavakkal: „Íme a te fiad”* (vö. Jn 19,26-27). Anyai együttérzése Fia iránt mindannyiunk iránti anyai együttérzéssé válik mindennapi szenvedéseinkben (vö. Homília Lourdes-ban, 2008. szeptember 15.).

Kedves testvéreim! A betegek mostani világnapján arra hívom a hatóságokat is, hogy egyre több energiát fektessenek az egészségügyi ellátásba, hogy az valóban segítség és támasz legyen a szenvedőknek, különösen a legszegényebbeknek és a leginkább rászorulóknak. Egyben az egyházmegyékhöz is fordulok, és szeretetteljes üdvözlémet küldöm a püspököknek, a papoknak, a szerzeteseknek, a szeminaristáknak, az egészségügyi dolgozóknak, az önkénteseknek és mindazoknak, akik odaadó szeretettel gyógyítják és enyhítik a beteg testvérek sebeit a kórházakban, a betegotthonokban, a családokban, a betegek arcán sikerüljön meglátnotok mindig a legszentebb Arcot: Krisztus arcát.

Biztosítalak benneteket, hogy megemlékezem rólatok imáiban, és mindenkire különleges apostoli áldásomat adom.

Vatikán, 2010. november 21.,

Krisztus Király ünnepén

XVI. Benedek pápa

HÍREK – ESEMÉNYEK

Mindszenty-zarándoklat

Idén május 7-én kerül megrendezésre az Országos Mindszenty Engesztelő Zarándoklat. Az ünnepi szentmise a bíboros, hercegprímás földi maradványait őrző esztergomi bazilikában délelőtt fél 11-kor kezdődik.

Benita nővér százéves

Palásty Viktória, szerzetesi nevén Benita nővér január 4-én töltötte be századik életévét. A neves alkalomra január 15-én Dávid Bernadett nővér, a római Szent István-ház vezetője megemlékezést szervezett az ünnepeltnek. A Rómában élő magyar szerzetesek mellett a helyi magyar közösség képviselői is összegyűltek a köszöntésre.

Pápai kinevezés

XVI. Benedek pápa január 29-én új tagokat nevezett ki a Vatikáni Államtitkárság Államközi Kapcsolatok Részlegére, köztük Erdő Péter bíborost, esztergom-budapesti érseket. Az Államközi Kapcsolatok Részlege a szentszéki „külgyminisztérium” funkcióit látja el.

Az iszlám napja

Közvetlenül a keresztény egység hetének lezárása után tartották Lengyelországban az iszlám napját. Az idei ünnep címe: Együtt a különböző hitvallású hívők közötti erőszak legyőzéséért.

Romuald Kaminski érsek, a nem keresztény vallásokkal való párbeszédért felelős bizottság elnöke hangsúlyozta, hogy országában évszázados hagyományra tekint az együttélés, hiszen a katolikus lengyelek békésen éltek a muzulmán tatárok mellett. Emlékeztetett arra is, hogy az auschwitzi táborban meghalt, majd 1982-ben szentté avatott Maximilian Kolbe kanonizációs eljárásában a legfontosabb tanúságtevő egy muzulmán ember volt.

Növekszik a papok száma

A Vatikánban hamarosan bemutatásra kerülő Egyházi Statisztikai Évkönyv számadatokat közöl az Egyház papjairól, szerzeteseiről és a világi hívőkről. 1999 óta nem regisztráltak olyan pozitív mér-

leget, mint 2009-ben, amikor a papok száma összesen 411 ezer volt. A tíz évvel korábbi adatokhoz képest 1,4 százalékos emelkedés tapasztalható. Csökkent a papság száma Észak-Amerikában, Európában és Óceániában; ugyanakkor Afrikában és Ázsiában, Közép- és Dél-Amerikában emelkedett.

A papok számának növekedésével együtt érzékelhetően csökken azoknak a száma, akik elhagyják a papságot.

A katolikusok anyára nőtt Afrikában, Ázsiában, Dél-Amerikában, viszont csökkent Észak-Amerikában és Európában.

Seregély érsek nyolcvanéves

Seregély István nyugalmazott egri érsek március 13-án tölti be nyolcvanadik életévét. Ebből az alkalomból háládó ünnepi szentmisét mutat be az egri bazilikában március 13-án, délelőtt 10 órakor. Érsek urat II. János Pál pápa 1987. június 5-én nevezte ki egri érsekké. Püspökszentelése július 25-én volt. 1990-től 15 éven keresztül a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke, 1993-tól 2000-ig pedig a CCEE (Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa) alelnöki tisztét is betöltötte. 2007-ben történt visszavonulásáig több mint húsz éven át volt az Egri Főegyházmegye főpásztora.

Az orosz elnök a Vatikánban

XVI. Benedek pápa február 17-én kihallgatáson fogadta az Oroszországi Föderáció elnökét, Dmitrij Medvegyevet. A megbeszélés során mindketten örömmel állapították meg, hogy jók a kétoldalú kapcsolatok Moszkva és a Szentszék között. A pápa és az orosz elnök elismerte, hogy a Szentszék és az Oroszországi Föderáció széles körű együttműködést folytat az alapvető értékek előmozdítása érdekében, valamint kulturális és szociális téren. Azt is megállapították, hogy a valásközi párbeszéd pozitív módon járul hozzá a társadalom fejlődéséhez. A pápai fogadás után Medvegyev elnök és kísérete találkozott Tarcisio Bertone bíboros államtitkárral és Dominique Mamberti érsekkel, a vatikáni államközi kapcsolatok titkárával. □

„TUDOM...”

(Folytatás az 1. oldalról)

Egyházmegyét apostoli kormányzóként irányító Barót Mihály vallaji kánonok-plébánost Körösbányáról levélben utasította, hogy bennünket, szatmári egyházmegyes teológusokat fölszenteltesen, intézkedjen papi szolgálatunk megkezdéséről. Fölszentelésünket követően Tircsi Istvánnak és nekem meleg hangú levelet írt: „Kedves Fiam! Nagyon sajnálom, hogy a kettős esküvőn nem lehetett részem. Azért ez úton kívánok mindkettőtöknek igen sok áldást. Ápoljátok szívetekben az első naptól kezdve a legszentebb szeretetet, és legyen jelszavatok: az én szerelmesem az enyém, és én az övé. Ez az igazi erőforrás az élet küzdelmeihez. Imádkozzatok, hogy hamarosan láthassuk egymást. Ez új munkakörömben is állandóan a család közt élek. Úgy érzem, a szívem összetart bennünket. Nem baj, hogy áthelyeztek. N(agy)bánya vidékén is aranyat bányásztunk, a Körös völgyében is azt teszem. Az itteni még tisztultabb és salaktalanabb. Jólesik, hogy a közért áldozhatom magamat – egészen a mai modern idők stílusában. Tudom, munkám nem vész el. Nektek, fiataloknak – mindnek – meg azt üzenem: Sokat és alaposan tanuljatok. A szakmátokat minden vonalon alaposan sajátítsátok el... 1950. június 21. Atyád” Mennyi csodálatos gondolat, mennyi lelkiem, mennyi biztatás, milyen mély hit és hűség, mily emberi nagyság rejlik a lényegét virágnyelven kifejező atyai levélben! Ez volt az ő áldása nekünk. Emlékeimben Scheffler János az egyházmegyéért és híveiért bátran kiáll, ahhoz és a Szentszékhez az áldozatok árán is hű főpásztorként él, aki papjait jó atyaként szerette, akként gondoskodott róluk.

– *Amíg csak tehette... Szelleme, tanításának kisugárzása viszont tovább élt. Miként s miben nyilvánult ez meg?*

– Történelme során az 1804-ben megalakult Szatmári Római Katolikus Egyházmegye is kialakíthatta azokat a sajátos, rá jellemző vonásokat, amelyek a szétszakítottság ellenére is tovább éltek. Az a tény, hogy a két világháború közt, majd a második után is évtizedekig Csonka-Szatmár néven külön identitásként éltük életünket, már maga is összeforrasztott bennünket. Ezt az összetartozást valóságosan is megpecsételte püspökünk mártírhálála. Elhurcoltatásáról mi is értesültünk. Halálának időpontja sokáig titokban maradt, de annak híre megerősített hivatásunkban, elszántságunkban, erőt adott az egyházellenes intézkedések kivédéséhez, elviseléséhez. Az idők során kialakult, körvonalazódott egy bizonyos szatmári szellem, szatmári lelkeség. Miben nyilvánult az meg? Varga János szabolcsi főesperes ifjú teológusok körében hirdetett pályázatot e sajátos habitus leírására. Kutatásaik, felméréseik egyik legfontosabb következtetése: a szatmári papok testvéri közösségben élnek, a papi közösség az ő megtartó erejük. Ennek az éltető forrása volt a mártír püspök emléke, életáldozata.

– *Miként ápolhatták azt oly időben, amikor nyilvánosan még a nevét sem ejtették ki?*

– Épp az említett szoros papi közösség adott erre lehetőséget és alkalmakat. 1950-ben a csonka Szatmári Apostoli Kormányzóság három esperesi kerületének papi testülete harminc plébánost és hét káplánt számlált. Mindannyian mélyen fájlaltuk a főpásztor halálát, s azon voltunk, hogy emlékét híven ápoljuk. Sorainkban akkor még több olyan plébános működött, akik közeli munkatársai, tanítványai voltak, kiknek élő emlékeik voltak róla. Egységünk erősítését, az anyaegyházmegyéhez való kötődésünk ébrentartását szolgálta László (Franzen) Károly kéziratban maradt tanulmánya – Adatok a csonka Szatmári Egyházmegyéről (1920–1952) –, amely történeti megalapozást, hátteret adott az együvé

tartozás eszméjének. (Dokumentumérté-kű munkája nyomtatásban is megjelent a 2002-es szatmárnémeti római katolikus naptárban.) Az ő buzgólkodása és kezdeményezése révén – Tircsi István és jómagam közreműködésével – szerkesztettük meg 1960-ban a boldoggáavatásáért könyörgő imát, melyet a debreceni nyomdában sikerült több ezer példányban ki nyomtatni a vértanú püspök fényképével, és titokban terjeszteni Magyarországon és az anyaegyházmegyében. Mai szemmel nézve egyszerű ima volt ez, de akkor a kommunista rezsim börtönében halálra kínzott főpásztorra emlékezni bizony nem volt kockázatmentes cselekedet.

Emléke ébrentartásának volt egy másik vonulata is: a máriapócsi kegykép könnyezésének 300. évfordulója alkalmából mi, római katolikus papok is elzarándokoltunk oda, amit később rendszerezítettünk, anélkül, hogy azt nagydobra vertük volna. Az ő tanítása szellemében folyó közösségépítést és -megtartást szolgálták a Tircsi István kezdeményezte, névnapj összejövetelként álcázott, decemberi fehérgyarmati emlékmisék is, melyeken a mindinkább fogyatkozóban levő „szatmári papi közösség” tagjai vettek részt.

– *Az 1990-es politikai fordulat új irányt szabott Scheffler János püspök kultusza ápolásának...*

– Igen. Valóban lejárt a titkolózások ideje, nyíltan szólhattunk róla. 1990 után az anyaegyházmegye új főpásztora, néhai Reizer Pál kezdeményezte a boldoggáavatást. A magyarországi részeken, immár új egyházkormányzati keretben, a Debrecen-Nyíregyházi Római Katolikus Egyházmegyében imáinkkal támogathattuk a kezdeményezést. A fehérgyarmati emlékmiséket sem kellett névnapj összejövetelekkel álcázni. 1997. december 6-án Reizer Pál szatmári és Bosák Nándor debrecen-nyíregyházi püspök közösen celebrált szentmiséje nem csupán egy szép ünnep volt, tiszteletteljes megemlékezés, hanem azt is jelképezte, hogy a magyarországi egyházmegye is fővállalta János püspök örökségét, mártírúrnak tiszteletét, boldoggáavatásának imáinkkal való kieszközlését. A közös megemlékezés szép példája volt a 2010. május 5-én Mátészalkán, a Szent József-templomban a két egyházmegye népes papi közössége asszisztenciájával, Bosák Nándor püspök által bemutatott szentmiseáldozat. Abban a templomban, melynek előterében bronz dombormű emlékeztet János püspök utolsó nyilvános jelenlétére, az 1947. június 8-án celebrált papszentelésre. Bosák Nándor homíliájában Scheffler János életáldozatának máig ható értékeire hívta fel a figyelmet: amikor boldoggáavatásáért imádkozunk, tulajdonképpen magunkat akarjuk bátorítani, hogy figyeljünk tanítására, a magunk feladatára, arra a külső és belső egysegre, amely megerősít bennünket. Feladatunkat csak úgy tudjuk teljesíteni, ha hivatásunkat az Egyház iránti hűségben, az egymásért való felelősség jegyében bontakoztatjuk ki, ha azon az úton haladunk, amelyet az ő hűsége, a szeretetből való építkezés, a census ecclesiasticus elve világít meg számunkra.

Imáink, könyörgéseink meghallgatására találtak. Ez év július 3-án Szatmárnémetiben nemcsak az anyaegyházmegye, a belőle kiszakított részek, hanem Erdélyben és Magyarországon, valamint a világon szétszórtságban élő magyar katolikusok együtt adnak hálát Istennek a kegyelemért, mely János püspököt a boldogok sorába iktatja. Hálás vagyok, hogy megérhettem a Szentatya döntését, s ha jelen lehetek az ünnepen, életem legszebb napja lesz. Hiszem azt, hogy János püspök égi közbenjárása megújító erővel hat majd az egyházmegye katolikus híveire, bebizonyosodik a keresztényülődözés korában született mondas: a mártírok vére a kereszténység magva. János püspök munkája nem vészett el. Bizalommal fordulhatunk égi közbenjárásáért.

Lejegyezte: **Máriás József**

SZÁJRÓL SZÁJRA

Kétszáz éve született Liszt Ferenc

A művészről, a világhírű komponistáról, a zongora virtuóz mesteréről az Életünk februári számában olvashattak megemlékezést. Most inkább az emberről, az Esterházy-uradalom gazdatisztjének, Liszt Ádámnak és osztrák származású feleségének Ferenc nevű gyermekéről mondok el néhány adatot, a kortársak munkásságára döntő befolyást gyakorló mester előtt tisztelegve. Nem a Berlioz, Chopin, majd Wagner kompozícióiban kimutatható hatás nyomainak felsorolásával, hanem néhány Liszt Ferencet, az embert bemutató adalékkal.

Időről időre fellángol a vita – többnyire politikai okok miatt –, magyar volt-e az állítólag magyarul nem beszélő művész? Az érvelések során megfeledeznek arról, hogy a XIX. században nem volt ritkaság két különböző származású ember házassága. A gyermekek aztán maguk dönthettek munkásságukkal, nyilatkozataikkal, melyik nemzethez érzik magukat közelebb. Vagy – hiszen erre is volt példa – ennek a kérdésnek eldöntése fel se merült.

Liszt Ferenc esetében azt is ritkán említik, hogy 1870 és 1873 között magyarul tanult. Nyelvtanára Vadász Zsigmond piarista szerzetes, gimnáziumi tanár volt. Jelentős haladást sikerült elérnie, tanítványa olvasni tudott egyszerűbb magyar szövegeket, és ha lassan beszéltek hozzá magyarul, megértette. Az ilyen fokú nyelvismeretet mi, külföldön élő magya-

rok különösen ismerjük... Akinek nem inge, ne vegye magára megjegyzésemet.

A rengeteget utazó Liszt Ferenc két utazókocsit építtetett magának. Berendzésükkel a postakocsik, a „dilizsánszok” kényelmetlenségét igyekeztek elkerülhetővé tenni. A mester ezekben komponálni, enni, aludni tudott. A minden kényelemmel berendezett kocsikban a zongora is elfért, így gyakorolni is lehetett útközben. Nélkülük a fellépéseinek színhelyei közötti hatalmas távolságok nem lettek volna áthidalhatók. Ezeket a nappal szalon-, éjjel hálókocsikat mindenütt megsodálták, ezzel segítették a páratlan eseményként ünnepelt hangversenyeket egy-egy hosszú út után.

Befejezésül egy anekdota. Népszerűségének növekedésével merészsége is növekedett. Így történhetett meg a következő: Bár I. Miklós cár nem volt zenekedvelő, Liszt oroszországi turnéja során meghívást kapott a cári udvarba. Alig kezdett el játszani, a cár máris megunt, és beszélgetni kezdett szomszédjával. Versenyezve a zongorával, egyre hangosabban folyt a társalgás. Egy ilyen hangos kijelentés alkalmával Liszt abbahagyta a játékot. A cár meglepve kérdezte:

– Mi van? Miért hagyta abba a játékot?

– Felség – válaszolta a zongora mellől felállva Liszt –, ha a cár megszólal, mindenkinek el kell hallgatnia.

Közreadta: **Ramsay Győző**

MAGYAR NYELVŰ SZENTMISÉK NYUGAT-EURÓPÁBAN

Itt közöljük a magyar lelkészségek telefonszámát és címét, ahol érdeklődni lehet magyar nyelvű szentmisék helye és ideje után. Megtalálható még az MKPK honlapján is: <http://www.katolikus.hu>

ANGLIA:

London: Virágh József főlelkész, Hungarian R.C. Chaplaincy, 62 Little Ealing Lane, GB London, W5 4EA, Tel./Fax: 0044-20/8566-0271. E-Mail: hungarian.chaplaincy@btinternet.com Misézó helyek: London, South Croydon, Reading, Bristol, Luton, Brighton-Hove; www.magyarkatolikusok.co.uk

Észak-Anglia:

Érdeklődni: Ft. Fülöp Menyhért plébános, St. John The Baptist Presbytery, Dowling Street, Rochdale, OL11 1EX, Tel./Fax: 0044-(0)1706/64 59 37. Misézó helyek: Rochdale, Wolverhampton, Nottingham.

AUSZTRIA:

Bécs: Ft. Simon Ferenc esperes, főlelkész, Wiener Ungarische Kath. Gemeinde, Döblergasse 2/30b, A-1070 Wien, Tel.: 0043-1/526 49 72; Fax: 0043-1/526 49 72 25. Misézó helyek: Bécs-újhely (Szent József-templom) 17.00-kor; Bécs, vásárnaponként 11.00-kor, Deutschordenskirche, Singerstr. 7. E-Mail: bmke@katolikus.at, <http://www.katolikus.at>

Burgenland/Alsóőr: P. Keresztfalvi Péter OSB, Kath. Pfarramt, A-7501 Unterwart 226, Tel.: 0043-3352/34108. E-Mail: Kersztfalvi@freemail.hu Misézó helyek: Alsóőr, vásárnaponként 9.15-kor, Felsőőr, vásárnaponként 10.30-kor.

Graz: Msgr. Molnár Ottó, Tel.: 0043-316/68 21 2421; szentmise a hónap első vasárnapján 10.30 órakor, a második vasárnap előtti szombaton 18.00 órakor, a többi vasárnapokon 17.00 órakor a Kalvarienberg-Kirchében, Kalvarienbergstr. 155.

Innsbruck: Szentmise minden hónap 2. vasárnapján, Richard Wagner Str. 3.

Linz: Ft. Szabó Ernő, Ungamseelsorgezentrum d. Diözese Linz, Petrinumstr. 12, Haus 7, A-4040 Linz, Tel.: 0043-732/736581-4492 (iroda), -4493 (lakás), -4494 (Fax), E-Mail: ernest.szabo@diozese-linz.at; Misézó helyek: Linz, Wels.

Klagenfurt: Ft. Norbert Jakab, Tel.:0043-4733/232 v. 0043-6768 7727 444, E-Mail: janorth@freemail.hu; Szentmise minden hónap utolsó vasárnapján 13.00-kor a Kapuziner Kirchében, Waaggasse 15, A-9020 Klagenfurt.

Salzburg: Szentmise havonta egyszer, 3. szombaton 17.00-kor az Orsolyita-zárdában, Aigner Str. 135. Érdeklődni: Bohumy István, Tel.: 0043-699/81721232.

BELGIUM

Brüsszel: P. Havas István Sch.P., Mission Catholique Hongroise, Rue del'Arbre Bénit 123, B-1050 Bruxelles. Tel.: 0032-2/64 96 188.

Liege/Luxemburg: Ft. Dobai Sándor főlelkész, Aumônier Hongrois, Rue des Anglais 33., B-4000 Liège, Tel.: 0032-4/22 33 910; Fax: 0032-4/22116 09.

FRANCIAORSZÁG

Párizs: Ft. Gáspár István, szentmise minden vasárnap 11-kor, augusztust kivéve. Mission Catholique Hongroise, 42, rue Albert Thomas, F-75010 Paris, Tel.: 0033-1/42 086170, Fax: 0033-1/42 067155, <http://magyarmisszio.free.fr>.

Dél-Franciaország: Ft. Fülöp Gergely, Mission Catholique Hongroise, 302, Avenue Jean Jaures, F-69007 Lyon, Tel.: 0033-4/78 501636.

NÉMETORSZÁG

Augsburgi Egyházmegye: Misézó helyek: Augsburg, Neuburg a. D., Kempten. Érdeklődni: Ft. P. Szomszéd Tamás József SJ, Ungarische Kath. Mission, Zirbelstr. 23, D-86154 Augsburg, Tel.: 0049-821/21 93 93 30 vagy 0049-821/21 93 93 24, vagy mobil: 0049-151/14 23 28 06.

Bamberg-Eichstätt-Regensburgi Egyházmegye nürnbergi székhellyel: Misézó helyek: Bamberg, Coburg, Ingolstadt, Landshut, Nürnberg, Regensburg. Érdeklődni: Ft. Bereczki Béla, Ungarische Katholische Mission, Tuchergartenstr. 2/A, D-90571 Schwaig. Tel.: 0049-911/507 57 96.

Esseni Egyházmegye:

Miséző helyek: Duisburg, Essen. Érdeklődni: Ung. Kath. Mission, Fraziskaner Str. 69a, D-45139 Essen. Tel.: 0049-201/28 47 40 vagy Kölnben: 0049-221/23 8060.

Berlini és Hamburgi Főegyházmegye, Hildesheimi és Osnabrücki Egyházmegye:

Miséző helyek: Berlin, Hamburg, Hannover, Kiel, Lübeck, Braunschweig, Bremen. Érd.: Hamburgban: Ft. Rasztovác Pál, Ungarische Katholische Mission, Bürgerweide 35, D-20535 Hamburg, Tel.: 0049-40/25 077 83.

Kölni Főegyházmegye és Aachen:

Miséző helyek: Köln, Bonn, Düsseldorf, Wuppertal, Bergisch-Gladbach, Aachen: Érdeklődni: Ft. Lukács József, Ung. Kath. Mission, Thieboldgasse 96, D-50676 Köln. E-Mail: ungarnzentrum@netcologne.de Tel.: 0049-221/238060. Fax: 0049-221/ 232120; <http://www.un-garnzentrum.de>

Limburg-Fulda-Mainzi Egyházmegye frankfurti székhellyel:

Miséző helyek: Frankfurt-Rödelheim, Mainz, Wiesbaden, Darmstadt, Giessen. Érdeklődni: Ft. Takács Pál, Katholische Ungarische Gemeinde, Ludwig-Landmann-Str. 365, D-60487 Frankfurt. Telefon: 0049-69/24 79 50 21, 069/24795022. Fax: 0049-69/97 78 26 84. www.magyar-katolikusok-frankfurt.de

HIRDETÉSEK

Kiadó Budapest-Belváros, Ferenciek terénél színvonalas, minden igényt kielgítő 2 szobás lakás, 2 v. 3 személynek, 70 EUR/nap. T.: 0033-6/43 60 95 52.

Hazatelepülők figyelem! Esztergomban 130 m²-es, jó környezetben fekvő fél ikerház: 3 szoba, konyha, fürdőszoba, garázs, kerttel, kedvezményesen eladó. T.: 0049-(0)221/712 80 64 (délelőtt).

Stuttgartban élő 51 éves hölgy, korban hozzáillő férfi barátságát keresi komoly szándékkal. T.: 0049-(0) 162/26 323 19.

Személy- és árufuvarozás Erdély-Németország. Elfogadható áron, meg egyezés szerint, háztól házig. T.: 0040-(0)745/48 70 56, e-mail: chiricutafistvan@citromail.hu.

Pálházán oszlopos parasztház, hátul hozzáépített rősszel, félkész állapotban eladó. Telek: 4780 m². Vállalkozásra is kiválóan alkalmas. T.: 0049-89/67 26 51 vagy 0160/63 92 652

München-Freisingi Főegyházmegye:

Miséző helyek: München, Rosenheim, Erding. Érdeklődni: Ft. Merka János, Magyar Katolikus Misszió – Ungarischsprachige Katholische Mission, Oberföhringer Str. 40, D-81925 München. Tel.: 0049-89/982637, 982638, Fax: 0049-89/985419. E-Mail: info@ungarische-mission.de; www.ungarische-mission.de

Münster-Padeborn-Osnabrücki Egyházmegyek:

Miséző helyek: Hagen, Menden, Osnabrück, Bielefeld, Marl, Münster, Dortmund, Neukirchen-Vluyn. Érdeklődni: Ft. Bagossy István, Kath. Ung. Mission, Middelfeld 24, D-48157 Münster-Handorf. Tel.: 0049-251/32 65 01; Fax: 0049-251/144 29 31. E-Mail: ungarische-mission@bistum-muenster.de

Passaui Egyházmegye:

Érd.: Ft. Szabó Árpád, Götzendorferstr. 5, D-94121 Salzweg, Telefon: 0049-8505/1229.

Rottenburg-Stuttgarti Egyházmegye:

Miséző helyek: Stuttgart, Heilbronn-Horkheim, Balingen-Frommern, Ludwigsburg, Böblingen, Reutlingen, Schwäbisch Gmünd, Eislingen, Weingarten, Heidenheim, Friedrichshafen, Munderkingen, Ulm, Biberach. Érdeklődni: Dr. Tempfli Imre és Ft. Gegő István, Ungarische Katholische Gemeinde, Albert-Schäffli e-Str. 30, D-70186 Stuttgart. Tel.: 0049-711/2369190, Fax: 0049-711/2367393, E-Mail: mission@stuttgarti-katolikusok.de; www.stuttgarti-katolikusok.de

Würzburgi Egyházmegye:

Miséző hely: Würzburg. Érdeklődni: Ft. Dr. Kóncsik Endre, Domerschulstr. 2, D-97070 Würzburg. Telefon: 0049-931/38 62 43, Fax: 386-405.

NORVÉGIA

Információ a magyar nyelvű lelkipásztori szolgálatról: www.nufo.no/makao

OLASZORSZÁG

Róma: Msgr. Dr. Németh László főlelkész, Pontificio Instituto Ecclesiastico Ungherese, Via Giulia 1, I-00186 Róma. Telefon: 0039-06/684-2620, pminemeth@gmail.com. Misézó helyek: Róma – minden hó utolsó vasárnapján 11-kor, S. Maria dell'Orazione (Via Giulia, kivéve júl., aug., dec.) és a Szent Péter-bazilika Magyarok Nagyaszonya-kápolnájában minden kedden 8.00-kor. Milánó – minden hó első vasárnapján 16.00-kor, Szalézi oratorium (Via Tonale 19, kivéve jan., júl., aug., szept.). Magyar misék helye: Bologna, Catania, Loreto, Padova, Palermo, Parma, Torino.

Firenze: P. Ruppert József SchP, Tel.: 0039/347 344 5538, E-Mail: ruppert.jozsef@piarista.hu

SVÁJC

Zürich: Ft. Vizauer Ferenc, Röm. Katholische Ungarnmission, Winterthurer Str. 135, CH-8057 Zürich, Tel.: 0041-44/36 23 303. E-Mail: f.vizauer@gmx.ch; Misézó helyek: Zürich, Winterthur, St. Gallen, Wetzikon-Uster, Schaffhausen, Frauenfeld.

Fribourg: Ft. Popa Péter, Tel.: 0041-26/321 1925. Szentmise minden hó 1. vasárnapján 11.30-kor a fribourgi Krisztus Király-plébánia-templom jobb oldali részén található Miasszonyunk-kápolnájában (Rte du Comptoir 2, CH-1700 Fribourg). E-mail: abbe@petrupopa.ch; www.fribourgmise.ch

Genf: Szentmise minden hó 1. és 3. vasárnapján 10.30-kor. Tel.: 00 41-22/7910458.

Lausanne: Szentmise minden hó 1. és 3. szombat 18.00-kor. Tel.: 0041-21/6478 678.

Bern: Ft. Pál István Röm. Kath. Ungarnmission, Pf. 7717, CH-3000 Bern. E-Mail: info@katolikus.ch; www.ungarnmission.ch

Basel: Pál István, Tel.: 0041/765185441. Szentmise: minden vasárnap 8.50-kor. www.ungarnmission.ch; a Sacré Couer-templomban, Feierabendstr. 68.

LÉTEZIK...

(Folytatás az 1. oldalról)

Ha valaki egy törpe kisebbség érdekében szembefordul a nép nagy többségének érzeléseivel, az nem vezet a kisebbségi jogok igazi tiszteletben tartásához. A többség általában tiszteletben tartja a kisebbséget – s ez így helyes –, amíg úgy érzi, hogy saját többségi jogait is tiszteletben tartják, és nem éri hátrányos megkülönböztetés. Az a légkör, amelyben a többség jogait következetesen figyelmen kívül hagyják, nem kedvez az általános toleranciának és diszkriminációmentességnek.

– *Mit tenne a keresztények érzéseit sértő műalkotásokkal? Mit tart fontosabbnak: a művészi kifejezés szabadságát vagy a keresztények érzéseit?*

– A művészi kifejezés szabadsága nyugati örökségünk része. A középkor századait sötét kornak szokás nevezni, amelyben az Egyház elnyomása érvényesült. Pedig számos műalkotás – a pantomim-előadásokról és a karneváli színdarabokról nem is beszélve – meglehetősen szabadon ábrázolta az Egyházat. Dante jó néhány püspököt, sőt pápát helyezett a poklába.

Két dolgot meg kell azonban jegyez-nünk. Az egyik, hogy minden országnak megvannak a maga hagyományai. Ami Milánóban vagy Bécsben humorosnak számít, Közép-Ázsiában mélységesen sértő lehet. A másik, hogy nagyon keskeny határvonal választja el a kritikusi allegóriát, humort vagy szatírá-t a gyalázkodástól, a hírnévrontástól. Utóbbiakkal szemben minden civilizált országban törvények vannak. Olaszország különösen nyitott a vallási szatíra felé. Amikor egy szélsőséges fundamentalista muzulmán szónok (hozzátenném, az olaszországi iszlámra általánosságban nem jellemző módon) azt mondta, hogy „a zsidók disznók”, mégis eljárás indult ellene, úgy gondolom, nagyon helyesen.

– *A világ növekvő aggodalommal szemléli a közel- és távol-keleti keresztények helyzetét. Nem tart attól, hogy az EBESZ nyugati kereszténységre irányuló tevékenysége eltereli a figyelmet az üldözött keresztényekről?*

– Nem igazán. A lényeg kulturális kérdés. Azt kell megértenünk, mi a vallásszabadság. Közel- és Távol-Keleten a probléma része, hogy e téren félreértések vannak. A vallásszabadságot a vallás-gyakorlás szabadságára szűkítik, pedig a vallásszabadság nemcsak a templomi ima szabadságát jelenti, hanem a templomon kívüli tanítás, a könyvkiadás és a tevékeny, hitvalló politizálás szabadságát is. És ha a tanítás hatására valaki megtér, az új megtérőt békén kell hagyni, nem pedig üldözni hitehagyásért vagy káromlásért.

Azt is fontos látnunk – és itt hadd idézzem ismét XVI. Benedek pápát –, hogy a vallásszabadság nem lehet előmozdítója sem a relativizmusnak, sem annak a felfogásnak, hogy minden vallá-

EURÓPAI, NÉMETORSZÁGI OLVASÓINK FIGYELMÉBE!

Az ÉLETÜNK előfizetési árát kérjük *helyi terjesztőinkkel (missziókkal)* rendezni! Csak a kiadóhivatalból postázott újságok előfizetését kérjük az ÉLETÜNK müncheni postabank számlájára befizetni. A szerkesztőség

HIRDESSEN AZ ÉLETÜNKBEN

Apró-, házassági-, általános hirdetések betűnként:	0,10 EUR
„Jelige” – postaköltség	5,00 EUR
Üzleti, nyereséges hirdetés betűnként	0,20 EUR
Nagybetűs sorok betűnként	0,40 EUR
Egyszerű, 1 „pontos” keret	10,00 EUR
Kéthasábos hirdetés az összeg kétszerese.	
Külön kívánságokat esetenként áruunk.	

Egymás utáni háromszori hirdetésnél 10 %, hatszori hirdetésnél 20 %, illetve egész évi hirdetés esetén 30 % kedvezményt adunk!

si igazság tudomány előtti, irracionális vagy hamis. Amint a pápa 2011-es béke világnapi üzenetében fogalmaz: „Illúzió csupán, hogy az erkölcsi relativizmusban megelhetjük a békés együttélés kulcsát – valójában megosztottság ered belőle, és a többi emberi lény méltóságának tagadása.” Keleten sokan azért utasítják el a vallásszabadság nyugati felfogását – vagy próbálják a vallásszabadságot a vallásgyakorlás szabadságára korlátozni –, mert úgy vélik, az csupán álcázás, ürügy, hogy rájuk erőltessék a nyugati relativizmust. Ugyanez a relativizmus felelős a Bécsből nyugatra élő keresztények perifériára szorításáért és hátrányos megkülönböztetéséért. Mint láthatja, a keleti és a nyugati keresztények diszkriminációja elleni küzdelem ugyanazon a filozófiai érvelésen nyugszik.

– *Mit tehet az EBESZ az emberi jogok megsértésének visszaszorítása érdekében?*

– Elsődleges feladatommak tekintem, hogy kulturálisan mélyebben, jobban, teljesebben tudatosítsuk a vallásszabadság és a diszkriminációmentesség alapjait. Remélem, hogy ennek érdekében az elnökség irányításával – talán Rómában – nemzetközi kerekasztalt és legalább egy nemzetközi diákrendezvényt szervezhetünk. Az EBESZ bevett gyakorlata az országok látogatása; ez is hasznos lehet a kettős cél, a tudatosság növelése és a konkrét helyzetek javítása érdekében.

Az én megbízatásom nemcsak a vallási intoleranciára, hanem a rasszizmusra és az idegengyűlöletre is kiterjed. Kutatóként romaügyeket is tanulmányoztam, és értékesnek tartom az EBESZ romaügyi akciótervét. Remélem, sikerül széles körben megismertetnem. A téma vallási kérdésekhez is kapcsolódhat, hiszen a romák sokszor vallási kisebbséghez is tartoznak. A rasszizmus is felüti még a fejét, megbízatásomnak tehát ki kell terjednie például az afrikai származásúak elleni rasszizmus figyelésére is.

(intoleranceagainstchristians.eu/MK)

ÉLETÜNK
Szerkesztőség és kiadóhivatal: MAGYAR KATOLIKUS MISSZIÓ Oberföhringer Str. 40, D-81925 München Telefon: (0049) 89/98 26 37 Telefax: (0049) 89/98 54 19 E-mail: eletuenk@gmx.de www.ungarische-mission.de
Főszerkesztő: dr. Cserhádi Ferenc Felelős kiadó: Merka János Felelős szerkesztő: Czoborczy Bence A szerkesztőbizottság tagjai: Ramsay Győző, Vincez András
Redaktion und Herausgeber: UNGARISCHSPRACHIGE KATHOLISCHE MISSION Oberföhringer Str. 40, D-81925 München Verantwortlicher Herausgeber: Merka János Telefon: (0049) 89/98 26 37 Telefax: (0049) 89/98 54 19 E-mail: eletuenk@ungarische-mission.de eletuenk@gmx.de
Abonnement für ein Jahr: 20 EUR 11 Exemplare nach Übersee mit Luftpost USS 60
ELŐFIZETÉS:
Az Életünket a helyi magyar lelkészek terjesztik, ők küldik szét, náluk is kell előfizetni! Tengerentúlra, vagy ahol nincs magyar lelkész, oda a kiadóhivatal küldi az újságot. 1 példány ára: 2 EUR Előfizetési ár egy évre 20 EUR Tengerentúlra USS 60
BANKSZÁMLÁNK: Ungarischsprachige Katholische Mission Sonderkonto „ÉLETÜNK”. Postbank München Konto-Nr.: 606 50-803 – BLZ 700 100 80 IBAN DE16 7001 0080 0060 6508 03 BIC PBNKDEFF
Erscheint 11 mal im Jahr. Satz: ÉLETÜNK
Druck: AMPER DRUCK GmbH Am Fohlenhof 5. 82256 Fürstenfeldbruck
Beilagenhinweis: Dieser Auflage liegt zeitweise ein RUNDSCHREIBEN bei. A KIADVÁNYHOZ KÖRLEVELET MELLÉKELTÜNK.